

Tractats internacionals. Lleis. Sentències del Tribunal Constitucional

Tractats internacionals

Proposta d'aprovació de la ratificació de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 29 de desembre del 2000 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de la ratificació de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional

Després de la Segona Guerra Mundial, la comunitat internacional va adonar-se per primer cop de la necessitat de disposar d'un tribunal internacional per castigar els principals responsables de crims considerats molt greus contra la humanitat: el crim de genocidi, els crims contra la humanitat, els crims de guerra i el crim d'agressió. Els tribunals de Nuremberg i el de Tokio creats al 1945 i 1946, respectivament, són fruit d'aquesta necessitat, i malgrat que no tinguessin un ampli reconeixement mundial ni la permanència que ara es pretén amb aquesta Cort, si que perseguien el processament de criminals de guerra amb l'objectiu d'evitar que aquests crims quedessin sense càstig.

Les últimes tendències internacionals s'han orientat cap a l'exigència cada cop més urgent del processament de crims greus considerats internacionals. En els últims anys, i davant dels assassinats de milers de persones a Rwanda i l'antiga Iugoslàvia, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va decidir establir el 1993 i el 1994, respectivament, en virtut del capítol VII de la Carta de les Nacions Unides, dos tribunals *ad hoc* amb els quals es pretenia el processament dels responsables de violacions greus del dret internacional humanitari comeses dins del territori d'ambdós països.

No va ser, però, fins el juliol de 1998, i després de molts anys de negociacions en el si de les Nacions Unides, quan va tenir lloc a Roma la conferència di-

plomàtica de les Nacions Unides de Plenipotenciàries sobre l'establiment d'una Cort Penal Internacional. Andorra hi va participar molt activament i va procedir a la signatura de l'Estatut constitutiu d'aquesta Cort el mateix 18 de juliol. De conformitat amb l'article 126 de l'Estatut de Roma, aquest entrarà en vigor el primer dia del mes següent al 60è dia a partir de la data en què es dipositi en mans del secretari general de les Nacions Unides el 60è instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió. Fins al dia d'avui 115 països ja l'han signat i 22 l'han ratificat.

L'Estatut de Roma estableix, a diferència dels altre quatre tribunals penals internacionals anteriors creats per a situacions concretes, una Cort Penal Internacional de caràcter permanent que tindrà competència per processar i castigar les persones que hagin comès les violacions més greus del dret humanitari internacional, com ara el crim de genocidi, els crims contra la humanitat, els crims de guerra, i un cop definit, el crim d'agressió. La Cort es basa en el principi que tots els estats continuaran assumint la responsabilitat principal de processar els seus criminals i els crims comesos sota la seva jurisdicció nacional. En aquest sentit, la Cort és complementària als tribunals nacionals, i només exercirà les seves competències quan un estat no tingui la voluntat o la capacitat de processar penalment. L'establiment d'aquesta Cort significarà que, en el futur, no es pugui comptar amb la impunitat per a aquestes conductes criminals, ajudarà a millorar substancialment la capacitat de reacció de la comunitat internacional i augmentarà considerablement les possibilitats de dissuasió enfront de futures actuacions per part de determinats individus que avui en dia encara actuen amb total impunitat sense respectar els principis més bàsics del dret humanitari internacional.

L'Estatut de Roma s'estructura formalment en un preàmbul i 128 articles distribuïts en 13 parts. Al llarg del text i en cadascuna d'aquestes parts s'hi tracten matèries diverses, com ara l'organització de la Cort, la descripció dels crims de la seva competència, certs principis generals de dret penal que orienten la seva actuació, la descripció de totes les fases

del judici combinant alhora tècniques anglosaxones i continentals, l'establiment de les penes, les condicions per a l'apel·lació de les sentències així com la seva revisió i la seva aplicació efectiva, la cooperació dels estats part amb la Cort, les funcions de l'assemblea dels estats part, el finançament, i certes clàusules finals relatives a les esmenes, la impossibilitat de fer reserves, la revisió de l'Estatut, i la seva entrada en vigor, entre altres.

Cal destacar també com a trets importants, en primer lloc, que l'Estatut preveu l'exclusió de la pena de mort com a sanció, respectant en tot moment les condemnes prescrites per aquests tipus de crims en les legislacions internes de cadascun dels estats part. En segon lloc, l'acció penal la inicia exclusivament el o la fiscal segons ho hagi demanat un estat part, el Consell de Seguretat o per iniciativa pròpia, amb l'obligació dels estats part d'eliminar qualsevol obstacle que limiti la tasca del fiscal en l'exercici de les seves funcions. I finalment, l'Estatut preveu en detall totes les formes de cooperació entre els estats part i la Cort, qüestió primordial atès que la persecució dels criminals, els seu processament i la seva condemna dependrà en gran part de la voluntat i de l'assistència efectiva que proporcionin els estats membres.

La ratificació de l'Estatut de Roma comporta necessàriament un procés intern d'adaptació de la legislació nacional a les disposicions de l'Estatut. D'acord amb la Llei qualificada reguladora de l'activitat de l'Estat en matèria de tractats de 19 de desembre de 1996 (BOPA núm. 5 de 15 de gener de 1997), en el termini més breu possible es presentarà una proposta legislativa que permetrà a l'Estat andorrà ajustar el seu ordre jurídic intern a les disposicions de l'Estatut de Roma en matèria de dret humanitari internacional.

Els apartats 1 i 2 de l'article 87 de l'Estatut preveuen la possibilitat que els estats part declarin la via emprada per rebre les demandes de cooperació i les llengües en què s'hauran d'adreçar aquestes demandes i els documents de suport. De conformitat amb les lletres a) i b) de l'apartat 1 de l'article 103, els estats part poden manifestar a la Cort que estan disposats a rebre persones condemnades i poden sotmetre la seva acceptació a

determinades condicions que hauran de ser aprovades per la mateixa Cort. En aquest sentit el Govern ha proposat les declaracions annexades.

Tenint en compte que l'Estatut de Roma encara no ha entrat en vigor i volent aprofitar aquest *momentum* internacional de ratificació de l'Estatut al qual estan abocats tots els països europeus, s'aprova ratificar l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional.

S'aprova

La ratificació de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional adoptat a Roma el 17 de juliol de 1998.

El Ministeri de Relacions Exteriors donarà a conèixer la data d'entrada en vigor per a Andorra de l'Estatut esmentat.

Casa de la Vall, 29 de desembre del 2000

Francesc Areny Casal
Sindic General

Nosaltres els coprínecs manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Jacques Chirac

Joan Martí Alanís

President de la República Francesa
Coprínec d'Andorra

Bisbe d'Urgell
Coprínec d'Andorra

Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional

Preàmbul

Els estats part en aquest Estatut,

Conscients que tots els pobles estan units per uns lligams comuns i les seves cultures en conjunt constitueixen un patrimoni compartit, i preocupats perquè aquest mosaic delicat es pot trencar en qualsevol moment,

Tenint present que durant aquest segle milions d'infants, homes i dones han estat víctimes d'atrocitats inimaginables

que han commocionat profundament la consciència de la humanitat,

Reconeixent que aquests crims constitueixen una amenaça per a la pau, la seguretat i el benestar de la humanitat,

Afirmant que els crims més greus de transcendència per al conjunt de la comunitat internacional no han de quedar sense càstig i que el seu processament efectiu ha de quedar garantit amb l'adopció de mesures a nivell nacional i amb la intensificació de la cooperació internacional,

Decidits a posar fi a la impunitat dels autors d'aquests crims i a contribuir així a la prevenció d'aquests crims,

Recordant que tots els estats tenen l'obligació d'exercir la seva competència criminal sobre els responsables de crims internacionals,

Reafirmant els propòsits i principis de la Carta de les Nacions Unides i, en particular, que tots els estats s'han d'abstenir de recórrer a l'amenaça o a l'ús de la força contra la integritat territorial o la independència política de qualsevol estat, o a qualsevol altre via contrària als propòsits de les Nacions Unides,

Destacant en aquest context que res en aquest Estatut ha de ser interpretat en el sentit que autoritzi qualsevol estat part a intervenir en un conflicte armat o en els assumptes interns d'un altre estat,

Decidits, a aquests efectes i en interès de les generacions presents i futures, a establir una Cort Penal Internacional permanent i independent, vinculada al sistema de les Nacions Unides, amb competència sobre els crims més greus de transcendència per al conjunt de la comunitat internacional,

Destacant que la Cort Penal Internacional establerta en virtut d'aquest Estatut és complementària de les jurisdiccions criminals nacionals,

Resolts a garantir el respecte durador i l'execució de la justícia internacional,

Han convingut el següent:

Part I. Establiment de la Cort

Article 1

La Cort

Pel present Estatut s'estableix una Cort Penal Internacional ("la Cort"). La Cort és una institució permanent amb el poder d'exercir la seva competència sobre les persones pels crims més greus de transcendència internacional de conformitat amb aquest Estatut i és complementària de les jurisdiccions penals nacionals. La competència i el funcionament de la Cort es regeixen per les disposicions d'aquest Estatut.

Article 2

Relació de la Cort amb les Nacions Unides

La Cort ha de vincular-se amb les Nacions Unides mitjançant un acord que ha de ser aprovat per l'Assemblea dels estats part en aquest Estatut, i seguidament subscrit pel president de la Cort en representació d'aquesta.

Article 3

Seu de la Cort

1. La seu de la Cort s'estableix a l'Haia, Països Baixos ("l'estat amfitrió").

2. La Cort ha de concertar un acord relatiu a la seu amb l'estat amfitrió, que ha de ser aprovat per l'Assemblea dels estats part i seguidament subscrit pel president de la Cort en representació d'aquesta.

3. La Cort pot celebrar sessions en un altre lloc quan ho consideri convenient, de conformitat amb el que disposa aquest Estatut.

Article 4

Estatut jurídic i atribucions de la Cort

1. La Cort té personalitat jurídica internacional. També té la capacitat jurídica necessària per exercir les seves funcions i per complir els seus propòsits.

2. La Cort pot exercir les seves funcions i atribucions, de conformitat amb aquest Estatut, al territori de qualsevol estat part i, per acord especial, al territori de qualsevol altre estat.

Part II. Competència, admissibilitat i dret aplicable

Article 5

Crims de la competència de la Cort

1. La competència de la Cort es limita als crims més greus de transcendència per al conjunt de la comunitat internacional. D'acord amb aquest Estatut, la Cort té competència respecte dels crims següents:

- a) El crim de genocidi;
- b) Els crims contra la humanitat;
- c) Els crims de guerra;
- d) El crim d'agressió.

2. La Cort exerceix la competència sobre el crim d'agressió quan s'hagi aprovat una disposició, de conformitat amb els articles 121 i 123, en què es defineix el crim i es fixen les condicions sota les quals la Cort exerceix la seva competència respecte a aquest crim. Aquesta disposició ha d'estar en consonància amb les disposicions pertinents de la Carta de les Nacions Unides.

Article 6

Genocidi

Als efectes d'aquest Estatut, s'entén per "genocidi" qualsevol dels actes següents comesos amb la intenció de destruir, totalment o en part, un grup nacional, ètnic, racial o religiós com a tal:

- a) Matar els membres del grup;
- b) Causar lesió greu a la integritat física o mental dels membres del grup;
- c) Infligir deliberadament al grup condicions de vida calculades per ocasionar la seva destrucció física, total o parcial;
- d) Imposar mesures destinades a impedir naixements en el si del grup;
- e) Traslladar per la força infants del grup a un altre grup.

Article 7

Crims contra la humanitat

1. Als efectes d'aquest Estatut, s'entén per "crim contra la humanitat" qualsevol dels actes següents quan es cometi com a part d'un atac generalitzat o sistemàtic dirigit contra qualsevol població civil i amb coneixement d'aquest atac:

- a) Assassinat;
- b) Extermini;
- c) Esclavitud;
- d) Deportació o trasllat forçat de població;
- e) Empresonament o altres privacions greus de llibertat física en violació de les normes fonamentals del dret internacional;
- f) Tortura;
- g) Violació, esclavització sexual, prostitució forçada, embaràs forçat, esterilització forçada, o qualsevol altra forma de violència sexual de gravetat comparable;
- h) Persecució contra qualsevol grup o col·lectivitat identificable per motius polítics, racials, nacionals, ètnics, culturals, religiosos, de gènere, tal com es defineix en l'apartat 3, o altres motius reconeguts universalment com a inadmissibles pel dret internacional en connexió amb qualsevol acte esmentat en aquest apartat o amb qualsevol altre crim de la competència de la Cort;
- i) Desaparició forçada de persones;
- j) El crim de l'*apartheid*;
- k) Altres actes inhumans de caràcter similar que causin intencionadament grans sofriments o atemptin greument contra la integritat física o la salut mental o física.

2. Als efectes de l'apartat 1:

- a) Per "atac dirigit contra una població civil" s'entén una línia de conducta que suposi la comissió múltiple dels actes als quals es fa referència a l'apartat 1, contra qualsevol població civil, amb l'objectiu de o per promoure la política d'un estat o d'una organització de cometre aquest atac;
- b) "Extermini" compren la imposició intencionada de condicions de vida, *inter alia*, la privació d'accés a aliments i medicaments, calculades per ocasionar la destrucció d'una part d'una població;
- c) Per "esclavitud" s'entén l'exercici de qualsevol o de totes les atribucions inherents al dret de propietat sobre

una persona i inclou l'exercici d'aquestes atribucions en el tràfic de persones, en particular dones i infants;

d) Per "deportació o trasllat forçat de població" s'entén el desplaçament forçat de les persones afectades per expulsió, o altres actes coercitius, de la zona on es trobin legítimament, sense motius admesos pel dret internacional;

e) Per "tortura" s'entén infligir intencionadament dolor o sofriment greus, ja siguin físics o mentals, a una persona que estigui sota la custòdia o el control de l'acusat; amb l'excepció feta que per tortura no s'entén el dolor o el sofriment que es derivi únicament de sancions legals o que siguin conseqüència inherent o fortuïta d'aquestes;

f) Per "embaràs forçat" s'entén la detenció il·legal d'una dona que s'ha deixat embarassada per la força, amb la intenció d'afectar la composició ètnica d'una població o de cometre altres violacions greus del dret internacional. Aquesta definició no es pot interpretar en cap cas en el sentit que afecti les normes de dret intern relatives a l'embaràs;

g) Per "persecució" s'entén la privació greu i intencionada de drets fonamentals contrària al dret internacional per raó de la identitat del grup o de la col·lectivitat;

h) Per "el crim de l'*apartheid*" s'entén els actes inhumans de caràcter similar als referits en l'apartat 1, comesos en el context d'un règim institucionalitzat d'opressió i de dominació sistemàtiques per un grup racial sobre qualsevol altre grup o grups racials, i duts a terme amb la intenció de mantenir aquest règim;

i) Per "desaparició forçada de persones" s'entén l'arrest, la detenció o el segrest de persones per part d'un estat o una organització política, o amb la seva autorització, suport o aquiescència, seguit de la negativa de reconèixer aquesta privació de llibertat o de donar informació sobre la sort o el parador d'aquelles persones, amb la intenció de treure-les de l'empresonament de la llei per un període de temps prolongat.

3. Als efectes d'aquest Estatut, s'entén que el terme "gènere" es refereix als dos sexes, masculí i femení, en el context de la societat. El terme "gènere" no té cap més acceptió que l'anterior.

Article 8

Crims de guerra

1. La Cort té competència respecte dels crims de guerra en particular quan es cometen com a part d'un pla o d'una política, o com a part d'una comissió d'aquests crims a gran escala.

2. Als efectes d'aquest Estatut, s'entén per "crims de guerra":

a) Les infraccions greus als convenis de Ginebra de 12 d'agost de 1949, a saber, qualsevol dels actes següents contra persones o propietats protegits per les disposicions del Conveni de Ginebra pertinent:

- i) Matar intencionadament;
- ii) La tortura o el tracte inhumà, incloent-hi els experiments biològics;
- iii) El fet de causar intencionadament grans patiments o danys greus a la integritat física o a la salut;
- iv) La destrucció i l'apropiació de béns a gran escala, no justificades per necessitats militars i dutes a terme de manera il·lícita i arbitrària;
- v) El fet d'obligar un presoner de guerra o qualsevol altra persona protegida a prestar servei a les forces d'una potència enemiga;
- vi) El fet de privar intencionadament un presoner de guerra o una altra persona protegida del dret a un judici just i ordinari;
- vii) La deportació o el trasllat il·legal o el confinament il·legal;
- viii) La presa d'ostatges.

b) Altres violacions greus de les lleis i usos aplicables en conflictes armats internacionals, dins del marc establert del dret internacional, a saber, qualsevol dels actes següents:

- i) Dirigir atacs intencionadament contra la població civil com a tal o contra civils que no participen directament en les hostilitats;

ii) Dirigir atacs intencionadament contra objectes civils, és a dir, objectes que no són objectius militars;

iii) Dirigir atacs intencionadament contra el personal, les instal·lacions, el material, les unitats o els vehicles que participen en una missió d'assistència humanitària o de manteniment de la pau de conformitat amb la Carta de les Nacions Unides, sempre que tinguin dret a la protecció concedida als civils o als objectes civils pel dret internacional dels conflictes armats;

iv) Llançar un atac intencionadament, sabent que aquest causarà pèrdues incidentals de vides o ferides a civils, danys a objectes de caràcter civil o danys extensos, duradors i greus al medi natural que serien clarament excessius en relació amb el conjunt de l'avantatge militar concret i directe previst;

v) Atacar o bombardejar, per qualsevol mitjà, ciutats, pobles, habitatges o edificis que estan indefensos i que no són objectius militars;

vi) Matar o ferir un combatent que, després de depositar les armes o haver-se quedat sense mitjans de defensa, s'ha rendit a discreció;

vii) Utilitzar de forma indeguda la bandera blanca, la bandera o la insígnia i l'uniforme militar de l'enemic o de les Nacions Unides, i també els emblemes distintius dels convenis de Ginebra, causant així la mort o ferides personals greus;

viii) El trasllat, de forma directa o indirecta, per la potència ocupant de parts de la seva pròpia població civil al territori que ocupa, o la deportació o el trasllat de la totalitat o parts de la població del territori ocupat dins o fora d'aquest territori;

ix) Dirigir atacs intencionadament contra edificis dedicats a la religió, l'educació, l'art, les ciències o la beneficència, els monuments històrics, els hospitals i els llocs on s'acullen els malalts i els ferits, sempre que no siguin objectius militars;

x) Sotmetre les persones que estan sota el poder d'una altra part a muti-

lacions físiques o a experiments mèdics o científics de qualsevol tipus que no estiguin justificats per un tractament mèdic, dental o hospitalari de la persona concernida, ni es duguin a terme en el seu interès, i que provoquin la mort o posin greument en perill la salut d'aquesta persona o persones;

xi) Matar o ferir a traïció persones que pertanyen a la nació o l'exèrcit enemics;

xii) Declarar que no es donarà quarter;

xiii) Destruir o confiscar els béns de l'enemic, llevat que aquesta destrucció o confiscació sigui imperativa per les necessitats de la guerra;

xiv) Declarar abolits, suspesos o inadmissibles davant un tribunal els drets i les accions dels nacionals de la part enemiga;

xv) Obligar els nacionals de la part enemiga a participar en operacions de guerra dirigides contra el seu país, encara que haguessin estat al servei de la part bel·ligerant abans de l'inici de la guerra;

xvi) Saquejar una ciutat o una localitat, fins i tot quan és presa per assalt;

xvii) Utilitzar verí o armes enverinades;

xviii) Utilitzar gasos asfixiants, tòxics o similars i tot tipus de líquids, materials o dispositius anàlegs;

xix) Utilitzar bales que s'obrin o s'esclafin fàcilment en el cos humà, com ara bales de camisa dura que no cobreixi totalment el nucli o que estiguin foradades amb incisions;

xx) Utilitzar armes, projectils, materials i mètodes de guerra que, per la seva naturalesa, causin danys superflus o sofriments innecessaris o que produeixin efectes indiscriminats en violació del dret internacional dels conflictes armats, sempre que aquestes armes, projectils, materials i mètodes de guerra siguin objecte d'una prohibició general i es trobin inclosos en un annex a aquest Estatut, mitjançant una esmena de con-

formitat amb les disposicions pertinents dels articles 121 i 123;

xxi) Cometre ultratges contra la dignitat de la persona, en particular tractes humiliants i degradants;

xxii) Cometre actes de violació, esclavitud sexual, prostitució forçada, embaràs forçat, tal com es defineix a l'article 7 apartat 2 (f), d'esterilització forçada i qualsevol altra forma de violència sexual que constitueixi una infracció greu dels convenis de Ginebra;

xxiii) Fer servir la presència d'un civil o una altra persona protegida per fer que certs punts, àrees o forces militars quedin immunes d'operacions militars;

xxiv) Dirigir atacs intencionadament contra edificis, materials, unitats mèdiques i vehicles, i personal, que utilitzin els emblemes distintius dels convenis de Ginebra de conformitat amb el dret internacional;

xxv) Fer servir intencionadament la inanió dels civils com a mètode de guerra, privant-los dels objectes indispensables per a la seva supervivència, incloent-hi el fet d'impedir intencionadament els subministraments d'ajuda previstos pels convenis de Ginebra;

xxvi) Reclutar o allistar infants menors de quinze anys en les forces armades nacionals o utilitzar-los per participar activament en les hostilitats;

c) En cas de conflicte armat que no sigui de caràcter internacional, les violacions greus de l'article 3 comú als quatre convenis de Ginebra de 12 d'agost de 1949, a saber, qualsevol dels actes següents comesos contra persones que no participen activament en les hostilitats, incloent-hi els membres de les forces armades que han depositat les armes i els que han quedat fora de combat per malaltia, ferides, detenció o qualsevol altra causa:

i) Violència contra la vida i la persona, en particular l'homicidi en totes les seves formes, les mutilacions, els tractes cruels i la tortura;

ii) Comissió d'ultratges contra la dignitat de la persona, en particular els tractaments humiliants i degradants;

iii) Presa d'ostatges;

iv) Condemnes dictades i execucions dutes a terme sense sentència prèvia pronunciada per un tribunal constituït regularment que hagi ofert totes les garanties judicials reconegudes generalment com a indispensables.

d) L'apartat 2 c) s'aplica als conflictes armats que no són de caràcter internacional i, per tant, no s'aplica a situacions de disturbis i tensions interns, com ara avalots, actes de violència aïllats i esporàdics o altres actes de naturalesa similar.

e) Altres violacions greus de les lleis i dels usos aplicables als conflictes armats que no són de caràcter internacional, dins del marc establert del dret internacional, a saber, qualsevol dels actes següents:

i) Dirigir atacs intencionadament contra la població civil com a tal o contra civils que no participen directament en les hostilitats;

ii) Dirigir atacs intencionadament contra edificis, materials, unitats mèdiques i vehicles, i personal, que utilitzin els emblemes distintius dels convenis de Ginebra de conformitat amb el dret internacional;

iii) Dirigir atacs intencionadament contra personal, instal·lacions, material, unitats o vehicles que participen en una missió d'assistència humanitària o de manteniment de la pau de conformitat amb la Carta de les Nacions Unides, sempre que tinguin dret a la protecció concedida als civils o als objectes civils pel dret internacional dels conflictes armats;

iv) Dirigir atacs intencionadament contra edificis dedicats a la religió, l'educació, l'art, les ciències o la beneficència, els monuments històrics, els hospitals i els llocs on s'acullen els malalts i els ferits, sempre que no siguin objectius militars;

v) Saquejar una ciutat o una localitat, fins i tot quan és presa per assalt;

vi) Cometre actes de violació, esclavitud sexual, prostitució forçada, embaràs forçat, tal com es defineix a l'article 7, apartat 2 f), d'esterilització forçada, i qualsevol altra forma de violència sexual que constitueixi una violació greu de l'article 3 comú als quatre convenis de Ginebra;

vii) Reclutar o allistar infants menors de 15 anys en les forces armades o en grups armats o utilitzar-los per participar activament en les hostilitats;

viii) Ordenar el desplaçament de la població civil per raons relacionades amb el conflicte, llevat que així ho exigeixi la seguretat dels civils implicats o per raons militars imperatives;

ix) Matar o ferir a traïció un combatent enemic;

x) Declarar que no es donarà quarter;

xi) Sotmetre les persones que estan sota el poder d'una altra part en el conflicte a mutilacions físiques o a experiments mèdics o científics de qualsevol tipus que no estiguin justificats per un tractament mèdic, dental o hospitalari de la persona concernida, ni es duguin a terme en el seu interès, i que provoquin la mort o posin en perill la salut d'aquesta persona o persones;

xii) Destruir o confiscar els béns de l'enemic, llevat que aquesta destrucció o confiscació sigui imperativa per les necessitats de la guerra;

f) L'apartat 2 e) s'aplica als conflictes armats que no són de caràcter internacional i, per tant, no s'aplica a situacions de disturbis i tensions interns, com ara avalots, actes de violència aïllats i esporàdics, o altres actes de naturalesa similar. S'aplica als conflictes armats que tenen lloc al territori d'un estat quan hi ha un conflicte armat prolongat entre les autoritats governamentals i els grups armats organitzats o entre aquests grups.

3. Res del que disposen els apartats 2 c) i e) afecta la responsabilitat d'un govern de mantenir o restablir la llei i l'ordre a l'estat o de defensar la unitat i la

integritat territorial de l'estat, per qualsevol mitjà legítim.

Article 9

Elements dels crims

1. Els elements dels crims ajuden la Cort a interpretar i aplicar els articles 6, 7 i 8. Han de ser aprovats per una majoria de dos terços dels membres de l'Assemblea dels estats part.

2. Les esmenes als elements dels crims poden ser proposades per:

- a) Qualsevol estat part;
- b) Els magistrats, per majoria absoluta;
- c) El/la fiscal.

Aquestes esmenes són aprovades per majoria de dos terços dels membres de l'Assemblea dels estats part.

3. Els elements dels crims i les seves esmenes han de ser conformes amb aquest Estatut.

Article 10

Res del que es disposa en aquesta part ha de ser interpretat en el sentit que limiti o perjudiqui de qualsevol manera les normes del dret internacional existents o en període d'elaboració, per a finalitats diferents de les d'aquest Estatut.

Article 11

Competència racione temporis

1. La Cort només té competència respecte dels crims comesos després de l'entrada en vigor d'aquest Estatut.

2. Si un estat esdevé part d'aquest Estatut després de la seva entrada en vigor, la Cort només pot exercir la seva competència respecte dels crims comesos després de l'entrada en vigor d'aquest Estatut respecte d'aquest estat, llevat que aquest estat hagi fet una declaració de conformitat amb l'article 12, apartat 3.

Article 12

Condicions prèvies per a l'exercici de la competència

1. Un estat que esdevé part d'aquest Estatut accepta per aquest fet la competència de la Cort respecte dels crims referits a l'article 5.

2. En el cas de l'article 13 lletres a) o c), la Cort pot exercir la seva competència si un o més dels estats següents són part

d'aquest Estatut o han acceptat la competència de la Cort de conformitat amb l'apartat 3:

a) L'estat al territori del qual ha tingut lloc la conducta en qüestió, o si el crim ha estat comès a bord d'un vaixell o d'un avió, l'estat de matrícula del vaixell o l'avió;

b) L'estat del qual sigui nacional la persona acusada del crim.

3. Si l'acceptació d'un estat que no és part d'aquest Estatut fos necessària de conformitat amb l'apartat 2, aquest estat pot, mitjançant una declaració dipositada en mans del/de la secretari/ària, acceptar que la Cort exerceixi la competència respecte del crim en qüestió. L'estat acceptant coopera amb la Cort sense cap demora ni excepció de conformitat amb la part IX.

Article 13

Exercici de la competència

La Cort pot exercir la seva competència respecte de qualsevol crim a què fa referència l'article 5, de conformitat amb les disposicions d'aquest Estatut si:

a) Una situació en què sembla que s'han comès un o diversos d'aquests crims és remesa al fiscal per un estat part de conformitat amb l'article 14;

b) Una situació en què sembla que s'han comès un o diversos d'aquests crims es remesa al/la fiscal pel Consell de Seguretat actuant en virtut del capítol VII de la Carta de les Nacions Unides; o

c) El/la fiscal ha iniciat una investigació respecte d'un d'aquests crims de conformitat amb l'article 15.

Article 14

Remissió d'una situació per un estat part

1. Un estat part pot remetre al fiscal una situació en què sembla que s'ha comès un o diversos crims de la competència de la Cort i demanar-li que investigui la situació amb el propòsit de determinar si s'ha d'acusar una o diverses persones de la comissió d'aquests crims.

2. En la mesura del possible, la remissió ha d'indicar les circumstàncies pertinents i ha d'adjuntar la documentació

complementària de què disposa l'estat que remet la situació.

Article 15

El/la fiscal

1. El/la fiscal pot iniciar una investigació de *motu proprio* sobre la base d'informació sobre un crim de la competència de la Cort.

2. El/la fiscal analitza la seriositat de la informació rebuda. Amb aquesta finalitat, pot sol·licitar informació addicional dels estats, dels òrgans de les Nacions Unides, d'organitzacions intergovernamentals i no governamentals, o d'altres fonts fidedignes que consideri apropiades i pot rebre testimonis escrits o orals a la seu de la Cort.

3. Si el/la fiscal conclou que hi ha una base raonable per obrir una investigació, presenta a la Sala de qüestions preliminars una petició d'autorització investigació, juntament amb qualsevol documentació justificativa reunida. Les víctimes poden presentar observacions a la Sala de qüestions preliminars, de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

4. Si la Sala de qüestions preliminars, després d'haver examinat la petició i la documentació justificativa, considera que hi ha un motiu raonable per obrir una investigació i que el cas sembla que correspon a la competència de la Cort, autoritza l'inici de la investigació sense perjudici de les decisions subsegüents de la Cort sobre la competència i l'admissibilitat de la causa.

5. La negativa de la Sala de qüestions preliminars a autoritzar la investigació no impedeix que el/la fiscal presenti una petició posterior basada en nous fets o proves relacionats amb la mateixa situació.

6. Si, després de l'examen preliminar referit als apartats 1 i 2, el/la fiscal conclou que la informació proporcionada no constitueix una base raonable per a una investigació, n'informa a qui hagi proporcionat la informació. Això no impedeix que el/la fiscal consideri altres informacions posteriors que li arribin relacionades amb la mateixa situació a la llum de nous fets o noves proves.

Article 16

Suspensió de la investigació o del procediment

No es pot iniciar ni dur a terme cap investigació o procediment en virtut d'aquest Estatut durant 12 mesos, després que el Consell de Seguretat, en una resolució adoptada en virtut del capítol VII de la Carta de les Nacions Unides, hagi fet una petició en aquest sentit a la Cort; aquesta petició pot ser renovada pel Consell en les mateixes condicions.

Article 17

Qüestions d'admissibilitat

1. Tenint en compte el paràgraf 10 del preàmbul i l'article 1, la Cort determina la inadmissibilitat d'un cas quan:

a) El cas està sent investigat o jutjat per un estat que en té competència, llevat que aquest estat no vulgui o no pugui realment dur a terme la investigació o el procediment;

b) El cas ha estat investigat per un estat que en té competència i l'estat ha decidit no processar la persona concernida, llevat que la decisió resulti de la manca de voluntat o la incapacitat de l'estat de dur a terme realment el procediment;

c) La persona concernida ja ha estat jutjada per la conducta que és objecte de la denúncia, i no és permet un judici per la Cort en virtut de l'article 20, apartat 3;

d) El cas no és de prou gravetat per justificar més actuacions de la Cort.

2. Per determinar si hi ha manca de voluntat en un cas particular, la Cort considera, tenint en compte els principis d'un procés degut reconeguts pel dret internacional, si existeix una o més de les circumstàncies següents, segons convingui:

a) Les actuacions s'han iniciat o s'inicien, o la decisió nacional ha estat presa amb la intenció de protegir la persona concernida de la responsabilitat criminal per crims de la competència de la Cort referits en l'article 5;

b) Hi ha hagut una demora injustificada en les actuacions, ateses les circumstàncies, són inconsistents amb

la intenció de fer comparèixer la persona concernida davant la justícia;

c) Les actuacions no han estat portades o no es porten de forma independent o imparcial sinó que han estat portades o es porten de forma que, ateses les circumstàncies, són inconsistents amb la intenció de fer comparèixer la persona concernida davant la justícia.

3. Per tal de determinar si hi ha incapacitat en un cas particular, la Cort considera si, a causa d'un col·lapse total o substancial o per manca del seu sistema judicial, un estat no pot trobar l'acusat o les proves i els testimonis necessaris o, d'altra banda, no està en condicions de dur a terme el judici.

Article 18

Decisions preliminars respecte de l'admissibilitat

1. Quan una situació ha estat remesa a la Cort seguint l'article 13 a) i el/la fiscal ha determinat que hi hauria una base raonable per començar una investigació o el/la fiscal inicia una investigació seguint els articles 13 c) i 15, el/la fiscal ho notifica a tots els estats part i a aquells estats que, tenint en compte la informació disponible, exercirien normalment la competència sobre els crims de què es tracta. El/la fiscal ho pot notificar a aquests estats amb caràcter confidencial i, quan ho cregui necessari per protegir persones, per impedir la destrucció de proves o impedir la fuga de persones, pot limitar l'abast de la informació que proporciona als estats.

2. Dins el mes següent a la recepció d'aquesta notificació, un estat pot informar la Cort que està investigant o ha investigat els seus nacionals o altres persones dins de la seva competència respecte d'actes criminals que poden constituir els crims referits en l'article 5 i que estan relacionats amb la informació proporcionada en la notificació als estats. A petició d'aquest estat, el/la fiscal s'inhibeix a favor de l'estat pel que fa a la investigació d'aquelles persones, llevat que la Sala de qüestions preliminars, a petició del/de la fiscal, decideixi autoritzar la investigació.

3. La inhibició del/de la fiscal sobre la investigació duta a terme per un estat pot

tornar a ser revisada pel/per la fiscal sis mesos després de la data de la inhibició o en qualsevol moment en què s'hagi produït un canvi significatiu de circumstàncies basades en la manca de voluntat o incapacitat de l'estat de dur a terme realment la investigació.

4. L'estat interessat o el/la fiscal poden apel·lar davant la Sala d'apel·lacions contra la decisió de la Sala de qüestions preliminars, de conformitat amb l'article 82. L'apel·lació pot ser examinada per un procediment abreujat.

5. Quan el/la fiscal s'ha inhibit en una investigació d'acord amb l'apartat 2, el/la fiscal pot demanar a l'estat concernit que l'informi periòdicament del progrés de la investigació i de qualsevol judici posterior. Els estats part responen a aquestes peticions sense cap retard injustificat.

6. En espera de la decisió de la Sala de qüestions preliminars, o en qualsevol moment quan el/la fiscal s'hagi inhibit en una investigació segons aquest article, el/la fiscal pot, amb caràcter excepcional, demanar autorització a la Sala de qüestions preliminars per continuar les indagacions que siguin necessàries amb la finalitat de preservar les proves quan hi ha una oportunitat única d'obtenir proves importants o quan hi ha un risc significatiu que aquestes proves puguin no estar disponibles més endavant.

7. L'estat que ha apel·lat una decisió de la Sala de qüestions preliminars en virtut d'aquest article pot impugnar l'admissibilitat d'un cas en virtut de l'article 19, sobre la base de fets importants addicionals o d'un canvi significatiu de les circumstàncies.

Article 19

Impugnació de la competència de la Cort o de l'admissibilitat d'un cas

1. La Cort s'assegura que té competència sobre qualsevol cas que li sigui sotmès. La Cort pot, d'ofici, determinar l'admissibilitat d'un cas de conformitat amb l'article 17.

2. Impugnacions sobre l'admissibilitat d'un cas pels motius referits en l'article 17 o impugnacions sobre la competència de la Cort, poden ser fetes per:

a) L'acusat o una persona contra la qual s'hagi dictat una ordre d'arrest o

una ordre de compareixença segons l'article 58;

b) Un estat que tingui competència sobre un cas perquè l'està investigant o jutjant o perquè ja l'ha investigat o jutjat; o

c) L'estat, a qui s'ha requerit l'acceptació de la competència segons l'article 12.

3. El/la fiscal pot demanar a la Cort que prengui una decisió sobre una qüestió de competència o admissibilitat. En els procediments relatius a la competència o a l'admissibilitat, tots aquells que han remès el cas segons l'article 13, així com les víctimes, poden presentar observacions a la Cort.

4. L'admissibilitat d'un cas o la competència de la Cort poden ser impugnades un cop per qualsevol persona o estat referit en l'apartat 2. La impugnació s'ha de presentar abans o a l'inici del judici. En circumstàncies excepcionals, la Cort pot autoritzar que es plantegi una impugnació més d'una vegada o en una fase posterior del judici. Les impugnacions sobre l'admissibilitat d'un cas presentades a l'inici d'un judici, o posteriorment amb l'autorització de la Cort, només poden estar fonamentades en l'article 17 apartat 1 c).

5. Els estats referits en l'apartat 2 b) i c) han de presentar la impugnació al més aviat possible.

6. Abans de la confirmació dels càrrecs, les impugnacions sobre l'admissibilitat d'un cas o impugnacions sobre la competència de la Cort han de remetre's a la Sala de qüestions preliminars. Després de la confirmació dels càrrecs, es remeten a la Sala de primera instància. Es pot apel·lar contra les decisions relatives a la competència o l'admissibilitat davant la Sala d'apel·lacions de conformitat amb l'article 82.

7. Si la impugnació la presenta un estat referit en l'apartat 2 (b) o (c), el/la fiscal suspèn la investigació fins que la Cort resolgui de conformitat amb l'article 17.

8. En espera de la decisió de la Cort, el/la fiscal pot demanar-li autorització per:

a) Continuar amb les indagacions que siguin necessàries del tipus mencionat a l'article 18, apartat 6;

b) Prendre declaració d'un testimoni o rebre'n testimoni o completar la reunió i l'examen de les proves que hagi començat abans que es presenti la impugnació; i

c) Impedir, en cooperació amb els estats pertinents, que fugin les persones contra les quals el/la fiscal ja ha dictat una ordre de detenció de conformitat amb l'article 58.

9. El fet de presentar una impugnació no afecta la validesa de cap acte realitzat pel/per la fiscal, ni de cap ordre o manament dictat per la Cort abans de presentar la impugnació.

10. Si la Cort ha decidit que un cas és inadmissible segons l'article 17, el/la fiscal pot presentar una petició de revisió de la decisió quan estigui ben segur que han sorgit fets nous que invaliden els motius pels quals la causa havia estat considerada inadmissible segons l'article 17.

11. Si el/la fiscal, tenint en compte les qüestions referides a l'article 17, suspèn una investigació, el/la fiscal pot demanar que l'estat pertinent li faciliti informació sobre les actuacions. Aquesta informació serà confidencial, si ho demana l'estat concernit. Si el/la fiscal decideix posteriorment iniciar una investigació, ho notifica a l'estat les actuacions del qual hagin provocat la suspensió.

Article 20

Ne bis in idem

1. Llevat que en aquest Estatut es disposi altrament, ningú no serà jutjat per la Cort per conductes que constitueixen la base dels crims pels quals la persona ja ha estat condemnada o absolta per la Cort.

2. Ningú no pot ser jutjat per un altre tribunal per un dels crims referits en l'article 5, pels quals ja ha estat condemnat o absolt per la Cort.

3. Ningú que hagi estat jutjat per un altre tribunal per conductes també prohibides segons els articles 6, 7 o 8, no serà jutjat per la Cort respecte de les mateixes conductes, llevat que les actuacions de l'altre tribunal:

a) Tinguessin el propòsit de protegir la persona concernida de la seva responsabilitat criminal per crims de la competència de la Cort; o

b) No haguessin estat conduïdes de manera independent o imparcial de conformitat amb les normes del procés degut reconegudes pel dret internacional o haguessin estat dutes a terme de manera que, en aquelles circumstàncies, fos incompatible amb la intenció de sotmetre la persona concernida a l'acció de la justícia.

Article 21

Dret aplicable

1. La Cort aplica:

a) En primer lloc, aquest Estatut, els elements dels crims i les Regles de procediment i prova;

b) En segon lloc, quan sigui procedent, els tractats aplicables i els principis i les normes de dret internacional, incloent-hi els principis establerts de dret internacional dels conflictes armats;

c) Si això no és possible, els principis generals del dret que la Cort derivi del dret intern dels ordenaments jurídics del món, incloent-hi, quan sigui procedent, el dret intern dels estats que normalment exercirien la competència sobre el crim, sempre que aquests principis no siguin inconsistents amb aquest Estatut ni amb el dret internacional ni amb les regles i les normes reconegudes internacionalment.

2. La Cort pot aplicar els principis i les normes de dret, tal com han estat interpretades en les seves decisions anteriors.

3. L'aplicació i la interpretació del dret de conformitat amb aquest article ha de ser consistent amb els drets humans reconeguts internacionalment, sense cap distinció desfavorable per motius com ara el gènere, tal com es defineix a l'article 7, apartat 3, l'edat, la raça, el color, la llengua, la religió o la creença, les opinions polítiques o d'una altra índole, l'origen nacional, ètnic o social, la posició econòmica, el naixement o una altra condició.

Part III. Principis generals del dret penal

Article 22

Nullum crimen sine lege

1. Una persona no és responsable criminalment en virtut d'aquest Estatut, llevat que la conducta en qüestió constitueixi, en el moment en què té lloc, un crim de la competència de la Cort.

2. La definició d'un crim s'ha d'interpretar estrictament i no es fa extensiva per analogia. En cas d'ambigüitat, la definició s'interpreta en favor de la persona que està sent investigada, processada o condemnada.

3. Aquest article no afecta la tipificació de qualsevol conducta com a criminal respecte del dret internacional, independentment d'aquest Estatut.

Article 23

Nulla poena sine lege

Una persona que ha estat condemnada per la Cort només pot ser castigada de conformitat amb aquest Estatut.

Article 24

No retroactivitat ratione personae

1. Cap persona és responsable criminalment en virtut d'aquest Estatut per una conducta anterior a l'entrada en vigor d'aquest Estatut.

2. Si es produeix un canvi en el dret aplicable a un cas abans que es dicti la sentència definitiva, s'ha d'aplicar el dret més favorable a la persona que està sent investigada, processada o condemnada.

Article 25

Responsabilitat criminal individual

1. La Cort és competent respecte de les persones físiques en virtut d'aquest Estatut.

2. La persona que comet un crim de la competència de la Cort n'és responsable individualment i pot ser castigada de conformitat amb aquest Estatut.

3. De conformitat amb aquest Estatut, una persona és responsable criminalment i pot ser castigada per la comissió d'un crim de la competència de la Cort si aquesta persona:

a) Comet aquest crim per si sola, juntament amb una altra o per conducta d'una altra, sense tenir en compte si aquesta altra persona és responsable criminalment;

b) Ordena, demana o indueix a la comissió d'aquest crim, ja sigui consumat o en grau de temptativa;

c) Amb el propòsit de facilitar la comissió d'aquest crim, ajuda, instiga o pren part de qualsevol altra manera en la comissió o la temptativa de comissió, fins i tot subministrant els mitjans per a la seva comissió;

d) Contribueix d'alguna altra manera en la comissió o en la temptativa de comissió del crim per un grup de persones que actuen amb un objectiu comú. La contribució ha de ser intencionada i feta:

i) Amb la intenció de dur a terme l'activitat o el propòsit criminal del grup, quan aquesta activitat o propòsit suposa la comissió d'un crim de la competència de la Cort; o

ii) Amb coneixement de la intenció del grup de cometre el crim;

e) Respecte del crim de genocidi, incita directament i públicament a altres a cometre el crim de genocidi;

f) Intenta cometre aquest crim mitjançant actes que suposen un pas important per a la seva execució, encara que el crim no es produeixi per circumstàncies alienes a les intencions de la persona. No obstant això, una persona que desisteix de cometre el crim o, d'altra banda, evita que es consumi, no pot ser castigada en virtut d'aquest Estatut per la temptativa de cometre aquest crim si ha renunciat completament i voluntàriament al propòsit criminal.

4. Cap disposició d'aquest Estatut relativa a la responsabilitat criminal individual no afecta la responsabilitat dels estats en el dret internacional.

Article 26

Exclusió de la competència sobre les persones menors de 18 anys

La Cort no té competència sobre les persones que eren menors de 18 anys en

el moment de la presumpta comissió del crim.

Article 27

Irrellevància del càrrec oficial

1. Aquest Estatut s'aplica igual a totes les persones sense cap distinció basada en el càrrec oficial. En particular, el càrrec oficial de cap d'estat o cap de govern, membre d'un govern o un parlament, representant elegit o funcionari de govern, en cap cas no eximeix la persona de la responsabilitat criminal respecte d'aquest Estatut ni constitueix per se un motiu de reducció de la pena.

2. Les immunitats o les regles de procediment especials que comportin el càrrec oficial d'una persona, ja sigui en virtut del dret intern o del dret internacional, no impedeixen que la Cort exerceixi la seva competència sobre aquesta persona.

Article 28

Responsabilitat dels caps militars i altres superiors

A més d'altres motius de responsabilitat criminal respecte d'aquest Estatut per crims de la competència de la Cort:

a) Un cap militar o la persona que actua de manera efectiva com a cap militar és responsable criminalment pels crims de la competència de la Cort, comesos per forces sota el seu comandament i control efectius, o sota la seva autoritat i el seu control efectius, segons sigui el cas, per no haver exercit apropiadament el control sobre aquestes forces quan:

i) El cap militar o la persona responsable, ateses les circumstàncies del moment, sabia o hauria d'haver sabut que les forces cometien o estaven a punt de cometre aquells crims;

ii) El cap militar o la persona responsable no ha adoptat les mesures necessàries i raonables al seu abast per evitar o reprimir la comissió dels crims o per posar l'assumpte en coneixement de les autoritats competents per a la investigació i el processament.

b) Pel que fa a les relacions entre superior i subordinat no descrites en la lle-

tra a), el superior jeràrquic és responsable penalment per crims de la competència de la Cort comesos per subordinats sota la seva autoritat i control efectius, com a resultat de no haver exercit apropiadament el control sobre aquests subordinats, quan:

- i) El superior sabia o conscientment no va fer cas de la informació que indicava clarament que els subordinats cometien o estaven a punt de cometre aquests crims;
- ii) Els crims estaven relacionats amb activitats que estaven sota la responsabilitat i el control efectius del superior; i
- iii) El superior no ha adoptat totes les mesures necessàries i raonables al seu abast per evitar o reprimir la comissió dels crims o per posar l'assumpte en coneixement de les autoritats competents per a la investigació i processament.

Article 29

La no prescripció

Els crims de la competència de la Cort no estan subjectes a cap norma de prescripció.

Article 30

Element d'intencionalitat

1. Llevat de disposició contrària, una persona només és responsable penalment i pot ser castigada per un crim de la competència de la Cort, si els elements materials s'han comès amb intenció i coneixement.

2. Als efectes d'aquest article, una persona actua intencionadament quan:

- a) En relació amb una conducta, aquesta persona es proposa realitzar aquesta conducta;
- b) En relació amb una conseqüència, aquesta persona es proposa causar-la o és conscient que es produirà en el curs normal dels esdeveniments.

3. Als efectes d'aquest article, s'entén per "coneixement" la consciència que existeix una circumstància o que es produirà una conseqüència en el curs normal dels esdeveniments. "conèixer" i "amb coneixement" s'han d'interpretar en el mateix sentit.

Article 31

Motius que eximeixen la responsabilitat criminal

1. A més d'altres motius d'exempció de la responsabilitat criminal establerts en aquest Estatut, una persona no és penalment responsable si, en el moment d'incórrer en una conducta:

a) La persona pateix una malaltia o deficiència mental que la priva de la capacitat d'apreciar el caràcter il·lícit o la naturalesa de la seva conducta, o de la naturalesa de la seva conducta, o de la capacitat de controlar aquesta conducta per conformar-la als requisits de la llei;

b) La persona es troba en un estat d'intoxicació que la priva de la capacitat d'apreciar el caràcter il·lícit o la naturalesa de la seva conducta, o de la capacitat per controlar aquesta conducta per conformar-la als requisits de la llei, llevat que la persona s'hagués intoxicat voluntàriament en unes circumstàncies que sabia que, com a resultat de la intoxicació, probablement incorreria en una conducta constitutiva d'un crim de la competència de la Cort, o que no va fer cas del risc;

c) La persona actua raonablement en defensa pròpia o d'una tercera persona o, en el cas de crims de guerra, en defensa de béns que són essencials per a la seva supervivència i la d'altres persones, o de béns que són essencials per complir una missió militar, contra un ús imminent i il·lícit de la força d'una manera proporcional al grau de perill per a la persona, les altres persones o els béns protegits. El fet que la persona hagi participat en una operació defensiva duta a terme per forces armades no constitueix per si sol un motiu d'exempció de la responsabilitat criminal de conformitat amb aquesta lletra;

d) La conducta que es presumeix constitutiva d'un crim de la competència de la Cort, ha estat adoptada per coacció com a resultat d'una amenaça de mort imminent o d'un dany físic greu, continu o imminent contra la persona o una altra persona, i la persona ha actuat necessàriament i raonablement per evitar aquesta amenaça, sempre que la persona no tingués la intenció d'ocasionar un dany més gran

que el que es proposava evitar. Aquesta amenaça pot:

- i) Haver estat feta per altres persones; o
- ii) Estar constituïda per altres circumstàncies que van més enllà del control de la persona.

2. La Cort determina l'aplicabilitat dels motius d'exempció de la responsabilitat criminal establerts en aquest Estatut en el cas que està jutjant.

3. En el judici, la Cort pot considerar un motiu que eximeix la responsabilitat criminal diferent dels que es mencionen en l'apartat 1 quan aquest es derivi del dret aplicable indicat a l'article 21. El procediment d'examen d'aquest motiu eximent es fixa en les Regles de procediment i prova.

Article 32

Error de fet o error de dret

1. Un error de fet és un motiu que eximeix la responsabilitat criminal només si fa desaparèixer l'element d'intencionalitat requerit pel crim.

2. Un error de dret sobre si un determinat tipus de conducta és un crim de la competència de la Cort, no és un motiu que eximeix la responsabilitat criminal. No obstant això, un error de dret pot ser un motiu que eximeixi la responsabilitat criminal, si fa desaparèixer l'element d'intencionalitat requerit per aquest crim o si queda comprès en el que disposa l'article 33.

Article 33

Ordres dels superiors i disposicions legals

1. El fet que un crim de la competència de la Cort hagi estat comès per una persona en compliment d'una ordre d'un govern o d'un superior, ja sigui militar o civil, no eximeix aquesta persona de la responsabilitat criminal llevat que:

- a) La persona estès obligada per llei a obeir les ordres del govern o del superior en qüestió;
- b) La persona no sabés que l'ordre era il·legal; i
- c) L'ordre no era manifestament il·legal.

2. Als efectes d'aquest article, les ordres de cometre genocidi o crims contra la humanitat són manifestament il·legals.

Part IV. La composició i l'administració de la Cort

Article 34 *Òrgans de la Cort*

La Cort està composta dels òrgans següents:

- a) La Presidència;
- b) Una Secció d'apel·lacions, una Secció de primera instància i una Secció de qüestions preliminars;
- c) El Ministeri Fiscal;
- d) La Secretaria.

Article 35 *Exercici de les funcions dels magistrats*

1. Tots els magistrats són elegits com a membres de la Cort amb dedicació plena i estan disponibles per exercir les seves funcions en aquest règim des del començament del seu mandat.

2. Els magistrats que componen la Presidència exerceixen el seu càrrec en règim de dedicació plena des de la seva elecció.

3. La Presidència pot, segons el volum de treball de la Cort i prèvia consulta amb els seus membres, decidir periòdicament fins a quin punt és necessari que la resta de magistrats exerceixin els seus càrrecs en règim de dedicació plena. Les decisions que es prenguin en aquest sentit, ho són sense perjudici de les disposicions de l'article 40.

4. Les condicions econòmiques relatives als magistrats que no han d'exercir el seu càrrec en règim de dedicació plena s'estableixen de conformitat amb l'article 49.

Article 36 *Qualificacions, nomenaments i elecció dels magistrats*

1. Amb reserva del que disposa l'apartat 2, la Cort està composta de 18 magistrats.

2.
 - a) La Presidència, actuant en nom de la Cort, pot proposar un augment del nombre de magistrats especificat a l'a-

partat 1, assenyalant les raons per les quals ho considera necessari i apropiat. El secretari comunica promptament aquest tipus de proposta a tots els estats part.

b) Qualsevol proposta d'aquest tipus s'examina llavors en una reunió de l'Assemblea dels estats part convocada de conformitat amb l'article 112. La proposta es considera adoptada si ha estat aprovada en aquesta reunió per una majoria de dos terços dels membres de l'Assemblea dels estats part i entrarà en vigor en la data que decideixi l'Assemblea dels estats part.

c)

- i) Quan una proposta per augmentar el nombre de magistrats ha estat aprovada d'acord amb la lletra b), l'elecció dels nous magistrats es du a terme en la propera sessió de l'Assemblea dels estats part de conformitat amb els apartats del 3 al 8, i l'apartat 2 de l'article 37;

ii) Quan una proposta per augmentar el nombre de magistrats ha estat aprovada i ha entrat en vigor de conformitat amb les lletres b) i c) i), la Presidència pot en qualsevol moment, si el volum de treball de la Cort ho justifica, proposar una reducció del nombre de magistrats, sempre que aquest nombre no sigui inferior al que s'especifica a l'apartat 1. La proposta s'examina de conformitat amb el procediment establert en les lletres a) i b). Cas que la proposta sigui adoptada, el nombre de magistrats es redueix progressivament a mesura que expirin els mandats dels magistrats en exercici, fins que s'assoleixi el nombre necessari.

3.

- a) Els magistrats s'elegeixen entre persones d'alta consideració moral, imparcialitat i integritat, que posseeixen les qualificacions requerides en els seus estats respectius per a l'exercici de les més altes funcions judicials.

b) Cada candidat a l'elecció per a la Cort ha d'haver assolit:

- i) Una competència reconeguda en dret penal i processal, i l'experiència pertinent i necessària, ja sigui

com a magistrat, fiscal, advocat o una altra funció similar, en procediments penals; o

ii) Una competència reconeguda en matèries pertinents de dret internacional, com ara el dret internacional humanitari i les normes sobre drets humans, i una àmplia experiència en una professió jurídica que sigui pertinent per a la tasca judicial de la Cort;

c) Cada candidat a l'elecció per a la Cort ha de tenir un coneixement i un domini excel·lents d'almenys una de les llengües de treball de la Cort.

4.

a) Qualsevol estat part en aquest Estatut pot proposar candidats a l'elecció per a la Cort i ho fan segons:

i) El procediment previst per a la proposta de candidats als més alts càrrecs judicials de l'estat en qüestió; o

ii) El procediment previst en l'Estatut de la Cort Internacional de Justícia per a la proposta de candidats a aquest Tribunal.

Els nomenaments han d'anar acompanyats d'una declaració amb tots els detalls necessaris que especifiquin de quina manera el candidat compleix els requisits de l'apartat 3.

b) Cada estat part pot proposar un candidat a qualsevol elecció que no ha de tenir necessàriament la nacionalitat d'aquest estat, però que en tot cas, ha de tenir la d'un estat part.

c) L'Assemblea dels estats part pot decidir de constituir, si ho considera apropiat, un Comitè assessor pels nomenaments. En aquest cas, l'Assemblea dels estats part estableix la composició i el mandat del Comitè.

5. A l'efecte de l'elecció, hi ha d'haver dues llistes de candidats:

La llista A que conté els noms dels candidats que reuneixen les qualificacions especificades en l'apartat 3 b)i); i

La llista B que conté els noms dels candidats que reuneixen les qualificacions especificades en l'apartat 3 b)ii).

Un candidat amb qualificacions suficients per figurar en ambdues llistes, pot escollir en quina llista desitja aparèixer. En la primera elecció de membres de la Cort, s'han d'elegir com a mínim nou magistrats de la llista A i com a mínim cinc magistrats de la llista B. En les eleccions posteriors s'organitzarà de manera que es mantingui la proporció equivalent en la Cort de magistrats elegits d'ambdues llistes.

6.

a) Els magistrats són elegits per votació secreta en una reunió de l'Assemblea dels estats part convocada amb aquest propòsit de conformitat amb l'article 112. Amb reserva del que disposa l'apartat 7, les persones elegides per a la Cort són els 18 candidats que obtenen el nombre més alt de vots i una majoria de dos terços dels estats part presents i votants.

b) Cas que en la primera votació no surti elegit un nombre suficient de magistrats, es procedeix a votacions successives de conformitat amb els procediments establerts a la lletra a) fins que els llocs restants quedin coberts.

7. No hi pot haver dos magistrats que siguin nacionals del mateix estat. La persona que, a l'efecte de ser elegida membre de la Cort, pugui ser considerada nacional de més d'un estat, es considera que és nacional de l'estat on aquesta persona exerceix normalment els seus drets civils i polítics.

8.

a) Els estats part, en la selecció dels magistrats, tenen en compte la necessitat que en la composició de la Cort hi hagi:

- i) La representació dels principals ordenaments jurídics del món;
- ii) Una representació geogràfica equitable; i
- iii) Una representació equilibrada de magistrats dones i homes.

b) Els estats part també tenen en compte la necessitat d'incorporar magistrats amb coneixements jurídics sobre assumptes específics que inclogui,

però que no es limiti a, la violència contra les dones i els infants.

9.

a) Amb reserva de la lletra b), els magistrats són elegits per un mandat de nou anys i, amb reserva de la lletra c) i de l'apartat 2 de l'article 37, no poden ser reelegits.

b) En la primera elecció, un terç dels magistrats elegits se selecciona per sorteig per exercir un mandat de tres anys; un terç dels magistrats elegits se selecciona per sorteig per exercir un mandat de sis anys; i la resta exerceix un mandat de nou anys.

c) Un magistrat que ha estat seleccionat per exercir un mandat de tres anys en aplicació de la lletra b) pot ser reelegit per un mandat complet.

10. No obstant el que disposa l'apartat 9, un magistrat assignat a una Sala de primera instància o a una Sala d'apel·lacions de conformitat amb l'article 39, que ha començat a conèixer d'un judici o una apel·lació en aquesta sala, continua exercint el seu càrrec fins a la conclusió d'aquesta causa.

Article 37 *Vacants*

1. En el cas d'una vacant, se celebra una elecció de conformitat amb l'article 36 per cobrir la vacant.

2. El magistrat elegit per cobrir una vacant exerceix el càrrec per la resta del mandat del seu predecessor i, si aquest període fos de tres anys o menys, pot ser reelegit per un mandat complet d'acord amb l'article 36.

Article 38 *La Presidència*

1. El president i els vicepresidents primer i segon són elegits per majoria absoluta dels magistrats. Cadascun exerceix el càrrec per un període de tres anys o fins acabar el seu mandat respectiu com a magistrat, si aquest s'acabés abans. Poden ser reelegits una vegada.

2. El vicepresident primer substitueix el president en el cas que el president no pugui exercir les seves funcions o hagi estat inhabilitat. El vicepresident segon substitueix el president en el cas que tant

aquest com el vicepresident primer no puguin exercir les seves funcions o hagin estat inhabilitats.

3. El president, juntament amb el vicepresident primer i el vicepresident segon, componen la Presidència la qual és responsable de:

- a) L'administració adequada de la Cort, amb l'excepció del Ministeri fiscal; i
- b) Les altres funcions que se li confereixen de conformitat amb aquest Estatut.

4. En l'exercici de les seves funcions segons l'apartat 3 a), la Presidència actua en coordinació amb el/la fiscal i procura la seva aprovació en tots els assumptes d'interès mutu.

Article 39 *Les sales*

1. Tan aviat com sigui possible després de l'elecció dels magistrats, la Cort s'organitza en les seccions especificades a l'article 34, lletra b). La Secció d'apel·lacions la componen el president i quatre altres magistrats, la Secció de primera instància no menys de sis magistrats i la Secció de qüestions preliminars no menys de sis magistrats. L'assignació dels magistrats a les diferents seccions es basa en la naturalesa de les funcions que ha de dur a terme cada secció i en les qualificacions i l'experiència dels magistrats elegits per a la Cort, de manera que a cada secció hi hagi una combinació apropiada d'especialistes en dret penal i processal i en dret internacional. La Secció de primera instància i la Secció de qüestions preliminars han d'estar formades predominantment per magistrats amb experiència en processos penals.

2.

a) Les funcions judicials de la Cort es duen a terme a cada secció per les sales.

b)

i) La Sala d'apel·lacions està composta per tots els magistrats de la Secció d'apel·lacions;

ii) Les funcions de la Sala de primera instància són dutes a terme per tres magistrats de la Secció de primera instància;

iii) Les funcions de la Sala de qüestions preliminars són dutes a terme, ja sigui per tres magistrats de la Secció de qüestions preliminars ja sigui un sol magistrat d'aquesta secció de conformitat amb aquest Estatut i amb les Regles de procediment i prova;

c) Cap disposició en aquest apartat no prohibeix la constitució simultània de més d'una Sala de primera instància o Sala de qüestions preliminars quan la gestió eficient del treball de la Cort així ho requereixi.

3.

a) Els magistrats assignats a les Seccions de primera instància i de qüestions preliminars exerceixen el càrrec en aquestes seccions per un període de tres anys i posteriorment fins a la conclusió de tota causa que hagin començat a conèixer en la secció concernida.

b) Els magistrats assignats a la Secció d'apel·lacions exerceixen el càrrec en aquesta secció durant tot el seu mandat.

4. Els magistrats assignats a la Secció d'apel·lacions exerceixen el càrrec només en aquesta secció. No obstant això, cap de les disposicions d'aquest article prohibeix l'assignació temporal de magistrats de la Secció de primera instància a la Secció de qüestions preliminars o a la inversa, si la Presidència considera que la gestió eficient del treball de la Cort així ho requereixi, amb el benentès que un magistrat que ha participat a la fase preliminar d'una causa, en cap cas podrà formar part de la Sala de primera instància que conegui d'aquesta causa.

Article 40

Independència dels magistrats

1. Els magistrats són independents en l'exercici de les seves funcions.

2. Els magistrats no realitzen cap activitat que pugui interferir amb les seves funcions judicials o afectar la confiança en la seva independència.

3. Els magistrats que han d'exercir els seus càrrecs en règim de dedicació plena en la seu de la Cort no poden exercir cap altra ocupació de caràcter professional.

4. Qualsevol qüestió relativa a l'aplicació dels apartats 2 i 3 es decideix per majoria absoluta dels magistrats. Si una d'aquestes qüestions concerneix un magistrat, aquest no participa en la decisió.

Article 41

Recusació i desqualificació dels magistrats

1. La Presidència pot, a petició d'un magistrat, dispensar aquest magistrat de l'exercici d'una funció conferida en virtut d'aquest Estatut, de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

2.

a) Un magistrat no pot participar en cap cas on, per qualsevol motiu, es pugui posar raonablement en dubte la seva imparcialitat. Un magistrat és desqualificat d'un cas de conformitat amb aquest apartat si, *inter alia*, hagués intervingut anteriorment, en qualsevol qualitat, en aquest cas que conegués la Cort o en una causa penal connexa a nivell nacional i que tingués relació amb la persona investigada processada. Un magistrat també pot ser desqualificat pels altres motius que s'estableixin en les Regles de procediment i prova.

b) El/la fiscal o la persona que és objecte d'investigació o de processament pot demanar la desqualificació d'un magistrat en virtut de la present lletra.

c) Qualsevol qüestió relativa a la desqualificació d'un magistrat es decideix per majoria absoluta dels magistrats. El magistrat objecte de la desqualificació, té dret a presentar les seves observacions sobre la qüestió, però no participa en la decisió.

Article 42

El Ministeri Fiscal

1. El Ministeri fiscal actua de forma independent com a òrgan separat de la Cort. És responsable de rebre les remissions i qualsevol informació fonamentada sobre crims de la competència de la Cort, per examinar-les i realitzar les investigacions i exercir el processament davant la Cort. Els membres del Ministeri fiscal no sol·liciten ni actuen sobre la base d'instruccions de cap font exterior.

2. El Ministeri fiscal està dirigit pel/per la fiscal. El/la fiscal té autoritat plena per dirigir i administrar el Ministeri Fiscal, incloent-hi el personal, les instal·lacions i els altres recursos. El/la fiscal compta amb l'assistència d'un o més fiscals adjunts, que poden exercir qualsevol de les funcions que corresponen al fiscal en virtut d'aquest Estatut. El/la fiscal i els fiscals adjunts han de ser de nacionalitats diferents i exerceixen el seu càrrec en règim de dedicació plena.

3. El/la fiscal i els fiscals adjunts han de ser persones d'alta consideració moral, altament competents i tenir una àmplia experiència pràctica en matèria de procediment o substanciació de causes criminals. Han de tenir un coneixement i un domini excel·lents de com a mínim una de les llengües de treball de la Cort.

4. El/la fiscal és elegit en votació secreta i per majoria absoluta dels membres de l'Assemblea dels estats part. Els fiscals adjunts són elegits de la mateixa manera d'una llista de candidats presentada pel/per la fiscal. El/la fiscal proposa tres candidats per a cada lloc de fiscal adjunt que s'hagi de cobrir. Llevat que en el moment de l'elecció es decideixi un període més breu, el/la fiscal i els fiscals adjunts exerceixen el seu càrrec per un període de nou anys i no poden ser reelegits.

5. Ni el/la fiscal ni els fiscals adjunts poden realitzar cap activitat que pugui interferir amb les seves funcions de fiscal o afectar la confiança en la seva independència. No poden exercir cap altra ocupació de caràcter professional.

6. La Presidència pot, a petició del/de la fiscal o d'un/a fiscal adjunt/a, dispensar-los d'actuar en un cas particular.

7. El/la fiscal i els fiscals adjunts no participen en cap causa on, per qualsevol motiu, es pugui posar raonablement en dubte la seva imparcialitat. Són desqualificats d'un cas de conformitat amb aquest apartat si, *inter alia*, haguessin intervingut anteriorment, en qualsevol qualitat, en aquest cas que conegués la Cort o en una causa criminal connexa a nivell nacional i que tingués relació amb la persona investigada o processada.

8. Qualsevol qüestió relativa a la desqualificació del/de la fiscal o d'un/a fis-

cal adjunt/a són decidides per la Sala d'apel·lacions.

a) La persona que està sent investigada o processada pot demanar, en qualsevol moment, la desqualificació del/de la fiscal o d'un/a fiscal adjunt/a pels motius establerts en aquest article;

b) El/la fiscal o el/la fiscal adjunt/a, segons procedeixi, tenen dret a presentar observacions sobre la qüestió;

9. El/la fiscal nomena assessors jurídics especialistes en temes específics com ara, però sense limitar-se a, la violència sexual, violència per raons de gènere i violència contra els infants.

Article 43

La Secretaria

1. La Secretaria és responsable dels aspectes no judicials de l'administració i dels serveis de la Cort, sense perjudici de les funcions i els poders del/de la fiscal de conformitat amb l'article 42.

2. La Secretaria és encapçalada per el/la secretari/ària, que és el/la principal funcionari/a administratiu/va de la Cort. El/la secretari/ària exerceix les seves funcions sota l'autoritat del president de la Cort.

3. El/la secretari/ària i el/la secretari/ària adjunt/a han de ser persones d'alta consideració moral, ser altament competents i tenir un coneixement i un domini excel·lents de com a mínim una de les llengües de treball de la Cort.

4. Els magistrats elegeixen el/la secretari/ària en votació secreta per majoria absoluta i tenint en compte qualsevol recomanació de l'Assemblea dels estats part. Si esdevingués necessari i per recomanació del/de la secretari/ària, els magistrats elegeixen de la mateixa manera un/a secretari/ària adjunt/a.

5. El/la secretari/ària és elegit o elegida per un període de cinc anys en règim de dedicació plena i només pot ser reelegit o reelegida un cop. El/la secretari/ària adjunt/a és elegit o elegida per un període de cinc anys o per un de més breu, segons es decideixi per majoria absoluta dels magistrats, i pot ser elegit amb la condició de que se li pot demanar d'exercir les seves funcions quan faci falta.

6. El/la secretari/ària crea, en la Secretaria, un Departament de víctimes i testimonis. Aquest departament ha de proporcionar, en consulta amb el Ministeri Fiscal, mesures de protecció i dispositius de seguretat, i oferir assessorament i altres tipus d'assistència apropiades als testimonis, les víctimes que compareixen davant la Cort, i també a d'altres persones que estiguin en perill a causa del testimoni que han donat. El departament ha de comptar amb personal especialitzat per assistir a les víctimes de traumes, incloent-hi els relacionats amb delictes de violència sexual.

Article 44

El personal

1. El/la fiscal i el/la secretari/ària han de nomenar el personal qualificat que sigui necessari per a les seves oficines respectives. En el cas del/de la fiscal, s'inclou el nomenament d'investigadors.

2. En contractar el personal, el/la fiscal i el/la secretari/ària valoren el més alt grau d'eficiència, competència i integritat i tenen en compte, *mutatis mutandis*, els criteris establerts a l'article 36, apartat 8.

3. El/la secretari/ària, amb l'acord de la Presidència i del/de la fiscal, proposa un reglament de personal que inclou els termes i les condicions del nomenament, la remuneració i el cessament de les funcions del personal de la Cort. El reglament de personal l'aprova l'Assemblea dels estats part.

4. La Cort pot recórrer, en circumstàncies excepcionals, a l'experiència del personal ofert de manera gratuïta pels estats part, per organitzacions intergovernamentals o no governamentals, perquè col·labori amb qualsevol dels òrgans de la Cort. El/la fiscal pot acceptar ofertes d'aquest tipus en nom del Ministeri fiscal. Aquest personal ofert de manera gratuïta es contracta d'acord amb les directrius que estableix l'Assemblea dels estats part.

Article 45

Promesa solemne

Abans d'assumir les seves obligacions respectives de conformitat amb aquest Estatut, els magistrats, el/la fiscal, els fiscals adjunts, el/la secretari/ària i el/la se-

cretari/ària adjunt/a prometen solemnement, cadascun d'ells, en sessió pública que exerciran les seves funcions de forma imparcial i amb tota consciència.

Article 46

Separació del càrrec

1. Un magistrat, el/la fiscal, un/a fiscal adjunt/a, el/la secretari/ària o el/la secretari/ària adjunt/a són separats del càrrec si s'adopta una decisió a aquest efecte de conformitat amb l'apartat 2, en els casos que la persona:

a) Ha comès una falta o infracció greu de les seves obligacions d'acord amb aquest Estatut i segons s'estableix en les Regles de procediment i prova; o

b) No pot exercir les funcions requerides per l'Estatut.

2. La decisió de separar del càrrec un magistrat, el/la fiscal o un/a fiscal adjunt/a de conformitat amb l'apartat 1, és adoptada per l'Assemblea dels estats part mitjançant votació secreta:

a) En el cas d'un magistrat, per una majoria de dos terços dels estats part sobre una recomanació aprovada per una majoria de dos terços dels altres magistrats;

b) En el cas del/de la fiscal, per majoria absoluta dels estats part;

c) En el cas del/de la fiscal adjunt/a, per majoria absoluta dels estats part sobre una recomanació del/de la fiscal.

3. La decisió de separar del càrrec el/la secretari/ària o el/la secretari/ària adjunt/a és adoptada per majoria absoluta dels magistrats.

4. El magistrat, el/la fiscal, el/la fiscal adjunt/a, el/la secretari/ària o el/la secretari/ària adjunt/a, la conducta o aptitud del qual per exercir les funcions del càrrec de conformitat amb aquest Estatut, ha estat impugnada en virtut d'aquest article, té la plena oportunitat de presentar i rebre proves i presentar escrits de conformitat amb les Regles de procediment i prova. La persona en qüestió però, no pot participar en l'examen de la qüestió.

Article 47

Mesures disciplinàries

Un magistrat, el/la fiscal, un/a fiscal adjunt/a, el/la secretari/ària o el/la secretari/ària adjunt/a que ha comès una infracció menys greu que l'establerta a l'article 46, apartat 1, està subjecte a mesures disciplinàries, de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

Article 48

Privilegis i immunitats

1. La Cort gaudeix, al territori de cada estat part, els privilegis i les immunitats que siguin necessaris per complir les seves funcions.

2. Els magistrats, el/la fiscal, els fiscals adjunts i el/la secretari/ària gaudeixen, quan actuen per exercir les funcions de la Cort o en relació amb elles, dels mateixos privilegis i immunitats que es reconeixen als caps de les missions diplomàtiques i, un cop el seu mandat ha finalitzat, continuen gaudint d'absoluta immunitat legal respecte de les declaracions orals o escrites i els actes que van realitzar en l'exercici de les seves funcions oficials.

3. El/la secretari/ària adjunt/a, el personal del Ministeri fiscal i el personal de la Secretaria gaudeixen dels privilegis i les immunitats, i de les facilitats necessàries per l'acompliment de les seves funcions, de conformitat amb l'acord sobre els privilegis i les immunitats de la Cort.

4. Els advocats, els experts, els testimonis o qualsevol altra persona la presència de la qual es requereixi a la seu de la Cort, són objecte del tracte que sigui necessari per al bon funcionament de la Cort, de conformitat amb l'acord sobre els privilegis i les immunitats de la Cort.

5. Els privilegis i les immunitats:

- a) En el cas d'un magistrat o del/de la fiscal poden ser retirats per la majoria absoluta dels magistrats;
- b) En el cas del/de la secretari/ària poden ser retirats per la Presidència;
- c) En el cas dels fiscals adjunts i el personal del Ministeri fiscal poden ser retirats pel/per la fiscal;

d) En el cas del/de la secretari/ària adjunt/a i el personal de la Secretaria poden ser retirats per el/la secretari/ària.

Article 49

Sous, dietes i despeses

Els magistrats, el/la fiscal, els fiscals adjunts, el/la secretari/ària i el/la secretari/ària adjunt/a reben els salaris, les dietes i els reembossaments de despeses que decideix l'Assemblea dels estats part. Aquests salaris i dietes no es dedueixen durant el curs del seu mandat.

Article 50

Llengües oficials i de treball

1. Les llengües oficials de la Cort són l'anglès, l'àrab, l'espanyol, el francès, el rus i el xinès. Les sentències de la Cort, com també altres decisions que resolten qüestions fonamentals de la Cort, es publiquen en les llengües oficials. La Presidència, de conformitat amb els criteris establerts en les Regles de procediment i prova, determina quines són les decisions que resolten qüestions fonamentals a l'efecte d'aquest apartat.

2. Les llengües de treball de la Cort són l'anglès i el francès. Les Regles de procediment i prova determinen els casos en què poden utilitzar-se altres llengües oficials com a llengües de treball.

3. A petició d'una part en un procediment o d'un estat autoritzat a intervenir en un procediment, la Cort pot autoritzar a aquesta part o aquest estat, l'ús d'una llengua que no sigui l'anglès o el francès, sempre que la Cort consideri que aquesta autorització està adequadament justificada.

Article 51

Regles de procediment i prova

1. Les Regles de procediment i prova entraran en vigor després de la seva aprovació per una majoria de dues terceres parts dels membres de l'Assemblea dels estats part.

2. Les esmenes a les Regles de procediment i prova poden ser proposades per:

- a) Qualsevol estat part;
- b) Els magistrats, per majoria absoluta; o
- c) El/la fiscal.

Les esmenes entraran en vigor després de la seva aprovació per una majoria de dues terceres parts dels membres de l'Assemblea dels estats part.

3. Després d'aprovar les Regles de procediment i prova, en casos urgents on les Regles no preveuen la resolució d'una situació concreta davant la Cort, els magistrats poden, per una majoria de dos terços, establir regles provisionals que s'aplicaran fins que l'Assemblea dels estats part les aprovi, esmeni o rebutgi en el proper període ordinari o extraordinari de sessions.

4. Les Regles de procediment i prova, les esmenes a aquestes i a qualsevol regla provisional han de ser conformes amb aquest Estatut. Les esmenes a les Regles de procediment i prova, com també les regles provisionals, no s'apliquen retroactivament en detriment de la persona que està sent investigada o processada o que ha estat condemnada.

5. En cas de conflicte entre l'Estatut i les Regles de procediment i prova, preval l'Estatut.

Article 52

Reglament de la Cort

1. Els magistrats, de conformitat amb aquest Estatut i les Regles de procediment i prova, aproven, per majoria absoluta, el Reglament de la Cort necessari per al seu funcionament ordinari.

2. El/la fiscal i el/la secretari/ària són consultats en l'elaboració del Reglament i de qualsevol esmena a aquest.

3. El Reglament i les seves esmenes entraran en vigor en el moment en què s'aprovin llevat que els magistrats decideixin altrament. Immediatament després de ser aprovats, es trameten als estats part perquè hi facin les seves observacions. Si dins el termini de sis mesos no hi ha hagut objeccions d'una majoria dels estats part, es mantenen en vigor.

Part V. Investigació i processament

Article 53

Inici d'una investigació

1. El/la fiscal, després d'haver avaluat la informació de què disposa, inicia una investigació llevat que determini que no hi ha cap base raonable per procedir-hi

en virtut d'aquest Estatut. En decidir si ha d'iniciar una investigació, el/la fiscal considera si:

- a) La informació de què disposa constitueix una base raonable per creure que s'ha comès o s'està cometent un crim de la competència de la Cort;
- b) El cas és o seria admissible de conformitat amb l'article 17; i
- c) Tot i tenint en compte la gravetat del crim i els interessos de les víctimes, hi ha, no obstant, raons fonamentades per creure que una investigació no serviria els interessos de la justícia.

Si el/la fiscal, determina que no hi ha una base raonable per procedir a la investigació i si la seva determinació només es basa en la lletra c) anterior, n'informa la Sala de qüestions preliminars.

2. Si, després de la investigació, el/la fiscal conclou que no hi ha base suficient per al processament, perquè:

- a) No hi ha una base suficient de fet o de dret per demanar una ordre de detenció o de compareixença de conformitat amb l'article 58;
- b) El cas és inadmissible de conformitat amb l'article 17; o
- c) El processament no redunda en benefici de la justícia, tenint en compte totes les circumstàncies, incloent-hi la gravetat del crim, els interessos de les víctimes i l'edat o discapacitació de la persona presumpta autora i la seva participació en el presumpte crim;

el/la fiscal informa a la Sala de qüestions preliminars i a l'estat que ha remès l'assumpte de conformitat amb l'article 14, o al Consell de Seguretat si es tracta d'un cas previst a l'article 13, lletra b), de la seva conclusió i de les raons d'aquesta conclusió.

3.

- a) A petició de l'estat que ha remès l'assumpte de conformitat amb l'article 14 o del Consell de Seguretat de conformitat amb l'article 13, lletra b), la Sala de qüestions preliminars pot examinar la decisió del/de la fiscal de no procedir a la investigació de conformitat amb l'apartat 1 o 2 i pot demanar al

fiscal que torni a considerar aquesta decisió.

- b) A més, la Sala de qüestions preliminars pot, per iniciativa pròpia, revisar una decisió del/de la fiscal de no procedir a la investigació si aquesta decisió només es basa en els apartats 1 c) o 2 c). En aquest cas, la decisió del/de la fiscal només serà efectiva si és confirmada per la Sala de qüestions preliminars.

4. El/la fiscal pot tornar a considerar, en qualsevol moment, la decisió d'iniciar una investigació o un processament sobre la base de fets o informació nous.

Article 54

Obligacions i atribucions del/de la fiscal respecte de les investigacions

1. El/la fiscal ha de:

- a) Per tal d'establir la veracitat dels fets, ampliar la investigació de tots els fets i totes les proves que siguin pertinents per determinar si hi ha responsabilitat criminal de conformitat amb aquest Estatut i, a aquest efecte, investigar tant les circumstàncies incriminatòries com les exculpatòries;

- b) Adoptar les mesures apropiades per assegurar l'eficàcia de la investigació i processament dels crims de la competència de la Cort i, en fer-ho, respectar els interessos i les circumstàncies personals de les víctimes i els testimonis, incloent-hi l'edat, el gènere tal com es defineix en l'article 7, apartat 3, i la salut, i tenir en compte la naturalesa dels crims, en particular els de violència sexual, violència per raons de gènere i violència contra els infants; i

- c) Respectar plenament els drets de les persones que confereix aquest Estatut.

2. El/la fiscal pot dur a terme investigacions al territori d'un estat:

- a) De conformitat amb les disposicions de la Part IX; o
- b) Segons ho autoritzi la Sala de qüestions preliminars de conformitat amb l'article 57, apartat 3 d).

3. El/la fiscal pot:

- a) Reunir i examinar proves;

- b) Fer comparèixer i interrogar les persones que estan sent investigades, les víctimes i els testimonis;

- c) Sol·licitar la cooperació de qualsevol estat o organització intergovernamental o arranjamet de conformitat amb la seva respectiva competència i/o mandat;

- d) Concertar els arranjaments o els acords que no siguin inconsistents amb aquest Estatut i que siguin necessaris per facilitar la cooperació d'un estat, una organització intergovernamental o una persona;

- e) Convenir de no divulgar, en cap etapa del procés, els documents o la informació que el/la fiscal obtingui amb la condició de preservar el seu caràcter confidencial i només a l'efecte d'obtenir noves proves, llevat que qui hagi facilitat la informació doni el seu consentiment; i

- f) Adoptar o demanar que s'adoptin les mesures necessàries per assegurar el caràcter confidencial de la informació, la protecció de qualsevol persona o la preservació de les proves.

Article 55

Drets de les persones durant la investigació

1. En les investigacions realitzades de conformitat amb el present Estatut una persona:

- a) No està obligada a declarar contra si mateixa ni a declarar-se culpable;

- b) No se sotmet a cap forma de coacció, intimidació o amenaça, a tortures ni a altres tractaments o càstigs cruels, inhumans o degradants;

- c) Qui ha de ser interrogat en una llengua que no sigui la que entén i parla perfectament compta, sense cap cost, amb el servei d'un intèrpret competent i amb les traduccions que siguin necessàries a l'efecte de complir el requisit d'imparcialitat; i

- d) No pot ser sotmesa a un arrest o una detenció arbitraris ni privada de la seva llibertat llevat pels motius previstos i de conformitat amb els procediments establerts en aquest Estatut.

2. Quan hi ha motius per creure que una persona ha comès un crim de la

competència de la Cort i que aquesta persona ha de ser interrogada pel/per la fiscal o per les autoritats nacionals, en compliment d'una demanda feta de conformitat amb la Part IX, aquesta persona té a més els drets següents, dels quals n'és informada abans de ser interrogada:

- a) A ser informada, abans de ser interrogada, que hi ha motius per creure que ha comès un crim de la competència de la Cort;
- b) A guardar silenci, sense que això pugui tenir-se en compte en la determinació de la seva culpabilitat o innocència;
- c) A tenir l'assistència legal de la seva elecció o, si la persona no tingués assistència legal, a que se li assigni assistència legal, sempre que sigui necessari en interès de la justícia i, en qualsevol cas, sense càrrec si no disposa dels mitjans suficients per pagar-ho; i
- d) A ser interrogada en presència del seu advocat, llevat que hagi renunciat voluntàriament al seu dret a l'assistència d'un advocat.

Article 56

Funcions de la Sala de qüestions preliminars respecte d'una oportunitat única de procedir a una investigació

1.
 - a) Quan el/la fiscal considera que una investigació ofereix una oportunitat única, que potser no es repetirà per a les finalitats d'un judici, de prendre un testimoni o una declaració per reunir o verificar proves, n'informa la Sala de qüestions preliminars;
 - b) En aquest cas, la Sala de qüestions preliminars, a petició del/de la fiscal, pot adoptar les mesures necessàries per garantir l'eficiència i la integritat de les actuacions i, en particular, per protegir els drets de la defensa;
 - c) Llevat que la Sala de qüestions preliminars ordeni altrament, el/la fiscal proporciona la informació corresponent a la persona que ha estat detinguda o que ha comparegut en virtut d'una citació en relació amb la investigació referida a la lletra a), per tal que pugui ser escoltada en aquest assumpte.

2. Les mesures a què fa referència l'apartat 1 b) poden consistir en:

- a) Formular recomanacions o dictar ordres pel que fa al procediment que ha de seguir-se;
- b) Ordenar que quedi constància de les actuacions;
- c) Nomenar un expert perquè presti assistència;
- d) Autoritzar l'advocat d'una persona que ha estat detinguda o que ha comparegut davant la Cort en virtut d'una citació a participar o, cas que encara no s'hagi produït aquesta detenció o compareixença o no s'hagi designat un advocat, a nomenar un altre advocat perquè comparegui i representi els interessos de la defensa;
- e) Designar un dels seus membres o, si fos necessari, un altre magistrat de la Secció de qüestions preliminars o la Secció de primera instància perquè presenti recomanacions o dicti ordres pel que fa a la reunió i la preservació de proves, i l'interrogatori de persones;
- f) Adoptar les accions necessàries per reunir o preservar les proves.

3.

- a) Quan el/la fiscal no ha sol·licitat mesures en virtut d'aquest article però la Sala de qüestions preliminars considera que aquestes mesures són necessàries per preservar les proves que considera que són essencials per a la defensa en el judici, consulta al fiscal per saber si tenia motius suficients per no haver-les sol·licitat. Si després de la consulta, la Sala de qüestions preliminars conclou que la negativa del/de la fiscal a demanar les mesures és injustificada, la Sala de qüestions preliminars pot adoptar aquestes mesures per iniciativa pròpia
- b) Una decisió de la Sala de qüestions preliminars d'actuar per iniciativa pròpia en virtut d'aquesta lletra pot ser apel·lada pel/per la fiscal. L'apel·lació serà examinada per procediment abreujat.

4. L'admissibilitat de les proves preservades o recollides per al judici en virtut d'aquest article, o la forma en què en

quedarà constància, es regeix per l'article 69 i la Sala de primera instància decideix com ha de ponderar aquestes proves.

Article 57

Funcions i atribucions de la Sala de qüestions preliminars

1. Llevat que aquest Estatut disposi altrament, la Sala de qüestions preliminars exerceix les seves funcions de conformitat amb les disposicions d'aquest article.

2.

a) Les ordres o decisions de la Sala de qüestions preliminars dictades en virtut dels articles 15, 18, 19, 54, apartat 2, 61, apartat 7, i 72 han de ser aprovades per majoria dels seus magistrats.

b) En tots els altres casos, un sol magistrat de la Sala de qüestions preliminars pot exercir les funcions establertes en aquest Estatut, llevat que les Regles de procediment i prova disposin altrament o de decisió contrària presa per majoria, de la Sala de qüestions preliminars.

3. A més d'altres funcions que li confereix aquest Estatut, la Sala de qüestions preliminars pot:

a) A petició del/de la fiscal, dictar les providències i les ordres que siguin necessàries per a les finalitats d'una investigació;

b) A petició de la persona que ha estat detinguda o ha comparegut en virtut d'una citació de conformitat amb l'article 58, dictar aquestes ordres incloent-hi mesures com ara les descrites en l'article 56 o sol·licitar, de conformitat amb la Part IX, la cooperació que sigui necessària per ajudar la persona a preparar la seva defensa;

c) Quan sigui necessari, assegurar la protecció i el respecte de la intimitat de les víctimes i dels testimonis, la preservació de les proves, la protecció de persones que han estat detingudes o que han comparegut en virtut de citacions, com també la protecció de la informació relativa a la seguretat nacional;

d) Autoritzar al fiscal perquè adopti determinades mesures d'investigació al territori d'un estat part sense haver

obtingut la cooperació d'aquest estat d'acord amb la Part IX, en el cas que la Sala hagi determinat, si és possible tenint en compte les opinions de l'estat concernit, que aquest estat no està manifestament en condicions de complir una demanda de cooperació perquè no hi ha una autoritat o òrgan en el seu sistema judicial que sigui competent per complir una demanda de cooperació d'acord amb la Part IX.

e) Quan s'ha dictat una ordre de detenció o citació de conformitat amb l'article 58, i tenint en compte el valor de les proves i dels drets de les parts concernides, d'acord amb aquest Estatut i les Regles de procediment i prova, obtenir la cooperació dels estats d'acord amb l'article 93, apartat 1 k), per adoptar mesures de protecció a l'efecte de confiscació que, en particular, sigui en última instància a benefici de les víctimes.

Article 58

Ordre de detenció o ordre de compareixença dictada per la Sala de qüestions preliminars

1. En qualsevol moment després d'haver iniciat una investigació, la Sala de qüestions preliminars dicta, a petició del/de la fiscal, una ordre de detenció contra una persona si, després d'haver examinat la demanda i les proves o altra informació presentades pel/per la fiscal, està convençuda que:

- a) Hi ha motius raonables per creure que la persona ha comès un crim de la competència de la Cort; i
- b) La detenció de la persona sembla necessària per:
 - i) Assegurar que la persona comparegui a judici,
 - ii) Assegurar que la persona no observeixi ni posi en perill la investigació ni les actuacions de la Cort, o
 - iii) Quan és aplicable, impedir que la persona continuï cometent aquest crim o un crim connex que és de la competència de la Cort i es produeixi en les mateixes circumstàncies.

2. La demanda del/de la fiscal ha de contenir:

- a) El nom de la persona i qualsevol altra informació rellevant per identificar-la;
- b) Una referència específica als crims de la competència de la Cort que presumptament ha comès;
- c) Un informe concís dels fets que presumptament constitueixen aquests crims;
- d) Un resum de les proves i qualsevol altra informació que constitueixen motius raonables per creure que la persona va cometre aquests crims; i
- e) La raó per la qual el/la fiscal creu necessària la detenció de la persona.

3. L'ordre de detenció ha de contenir:

- a) El nom de la persona i qualsevol altra informació rellevant per identificar-la;
- b) Una referència específica als crims de la competència de la Cort pels quals s'ha demanat la seva detenció; i
- c) Un informe concís dels fets que presumptament constitueixen aquests crims.

4. L'ordre de detenció continua en vigor mentre la Cort no ordeni el contrari.

5. La Cort, sobre la base de l'ordre de detenció, pot sol·licitar la detenció provisional o la detenció i el lliurament de la persona de conformitat amb la Part IX.

6. El/la fiscal pot demanar a la Sala de qüestions preliminars que esmeni l'ordre de detenció modificant o afegint els crims especificats en aquesta. La Sala de qüestions preliminars esmena l'ordre si està convençuda que hi ha motius raonables per creure que la persona va cometre els crims tal com s'indica en la modificació o addició.

7. El/la fiscal pot demanar a la Sala de qüestions preliminars que, en lloc d'una ordre de detenció, dicti una ordre de compareixença. La Sala, si està convençuda que hi ha motius raonables per creure que la persona va cometre el crim que se li imputa i que una citació serà suficient per assegurar-se que la persona comparegui, dicta una citació, amb o sense les condicions restrictives de llibertat (altres que la detenció) que preve-

gi el dret intern, perquè la persona comparegui. La citació ha de contenir:

- a) El nom de la persona i qualsevol altra informació rellevant per identificar-la;
- b) La data concreta en què la persona ha de compareixer;
- c) Una referència expressa als crims de la competència de la Cort que presumptament ha comès; i
- d) Un informe concís dels fets que constitueixen presumptament el crim.

La notificació de l'ordre de compareixença és personal.

Article 59

Procediment de detenció en l'estat de detenció

1. L'estat part que ha rebut una demanda de detenció provisional o de detenció i lliurament adopta immediatament les mesures necessàries per a la detenció de la persona en qüestió, de conformitat amb el seu dret i amb les disposicions de la Part IX.

2. Tota persona detinguda és duta sense demora davant l'autoritat judicial competent de l'estat de detenció, que determina si, de conformitat amb el dret d'aquest estat:

- a) L'ordre és aplicable a aquesta persona;
- b) La detenció s'ha dut a terme d'acord amb el procediment correcte; i
- c) S'han respectat els drets de la persona.

3. La persona detinguda té el dret de sol·licitar a l'autoritat competent de l'estat de detenció la llibertat provisional abans del seu lliurament.

4. En decidir sobre la demanda, l'autoritat competent de l'estat de detenció considera si, atesa la gravetat dels presumptes crims, hi ha circumstàncies urgents i excepcionals que justifiquen la llibertat provisional i si hi ha les garanties necessàries perquè l'estat de detenció pugui complir la seva obligació de lliurar la persona a la Cort. L'autoritat competent de l'estat de detenció no pot examinar si l'ordre de detenció va ser dictada degudament d'acord amb l'article 58, apartats 1 a) i b).

5. La Sala de qüestions preliminars rep notificació de qualsevol demanda de llibertat provisional i fa recomanacions a l'autoritat competent de l'estat de detenció. Abans d'adoptar la seva decisió, l'autoritat competent de l'estat de detenció té en compte plenament aquestes recomanacions, incloent-hi les relatives a mesures per impedir l'evasió de la persona.

6. Si es concedeix la llibertat provisional, la Sala de qüestions preliminars pot sol·licitar informes periòdics sobre el règim de la llibertat provisional.

7. Un cop l'estat de detenció ha ordenat el lliurament, la persona és traslladada a la Cort tan aviat com sigui possible.

Article 60

Procediment inicial davant la Cort

1. Un cop la persona ha estat lliurada a la Cort o ha comparegut voluntàriament o en compliment d'una citació davant la Cort, la Sala de qüestions preliminars s'assegura que la persona ha estat informada dels crims que se li imputen i dels drets que li reconeix aquest Estatut, incloent-hi el dret a demanar la llibertat provisional en espera de judici.

2. Una persona objecte d'una ordre de detenció pot demanar la llibertat provisional en espera de judici. Si la Sala de qüestions preliminars està convençuda que es donen les condicions establertes en l'article 58, apartat 1, la persona continua detinguda. Si no està convençuda, la Sala de qüestions preliminars posa en llibertat la persona detinguda, amb condicions o sense.

3. La Sala de qüestions preliminars revisa periòdicament la seva decisió sobre la posada en llibertat o la detenció de la persona i pot fer-ho en qualsevol moment a petició del/de la fiscal o de la persona. Sobre la base d'aquesta revisió, pot modificar la seva decisió quant a la detenció, la posada en llibertat o les condicions d'aquesta, si està convençuda que l'evolució de les circumstàncies així ho requereix.

4. La Sala de qüestions preliminars s'assegura que una persona no estigui detinguda en espera del judici per un període de temps no raonable a causa d'una demora inexcusable per part

del/de la fiscal. Si es produís aquesta demora, la Cort considera la possibilitat de posar en llibertat la persona detinguda, amb condicions o sense.

5. Si és necessari, la Sala de qüestions preliminars pot dictar una ordre de detenció per garantir la compareixença d'una persona que ha estat posada en llibertat.

Article 61

Confirmació dels càrrecs abans del judici

1. Subjecte al que disposa l'apartat 2 i dins un termini raonable després del lliurament de la persona a la Cort o de la seva compareixença voluntària davant la Cort, la Sala de qüestions preliminars celebra una audiència per confirmar els càrrecs sobre la base dels quals el/la fiscal té la intenció de demanar el processament. L'audiència se celebra en presència del/de la fiscal i de la persona acusada, així com la del seu advocat.

2. La Sala de qüestions preliminars, a petició del/de la fiscal o a iniciativa pròpia, pot celebrar una audiència en absència de la persona acusada per confirmar els càrrecs en els quals el/la fiscal es basa per demanar el processament quan la persona:

- Ha renunciat al seu dret a ser present; o
- Ha fugit o no és possible trobar-la i s'ha dut a terme tot allò que raonablement era possible per assegurar la seva compareixença davant la Cort i informar-la dels càrrecs contra ella i de la celebració d'una audiència per confirmar-los.

En aquest cas, la persona ha d'estar representada per un advocat quan la Sala de qüestions preliminars determina que és en interès de la justícia.

3. Dins un termini raonable abans de l'audiència, la persona ha de:

- Tenir una còpia del document que conté els càrrecs en els quals el/la fiscal es basa per demanar el processament; i
- Ser informada de les proves que el/la fiscal es proposa basar-se en l'audiència.

La Sala de qüestions preliminars pot dictar ordres pel que fa a la revelació d'informació als efectes de l'audiència.

4. Abans de l'audiència, el/la fiscal pot prosseguir la investigació i modificar o retirar qualsevol càrrec. La persona, en un termini raonable abans de l'audiència, ha de rebre notificació de tota modificació o retirada de càrrecs. En el cas de retirada dels càrrecs, el/la fiscal comunica a la Sala de qüestions preliminars els motius per a la retirada.

5. En l'audiència, el/la fiscal presenta cadascun dels càrrecs amb el suport de proves suficients que constitueixen motius fonamentats per creure que la persona va cometre el crim de que se l'acusa. El/la fiscal pot basar-se en proves documentals o un resum de les proves i no és necessari fer comparèixer els testimonis que han de declarar en el judici.

6. En l'audiència, la persona pot:

- Posar objeccions als càrrecs;
- Impugnar les proves presentades pel/per la fiscal; i
- Presentar proves.

7. La Sala de qüestions preliminars determina, sobre la base de l'audiència, si hi ha proves suficients per establir motius fonamentats per creure que la persona va cometre cadascun dels crims imputats. Segons quina sigui aquesta determinació, la Sala de qüestions preliminars ha de:

- Confirmar els càrrecs respecte dels quals ha determinat que hi ha proves suficients i remet la persona a una Sala de primera instància perquè hi sigui jutjada pels càrrecs confirmats;
- Negar-se a confirmar els càrrecs respecte dels quals ha determinat que les proves són insuficients;
- Suspendre l'audiència i demanar al fiscal que consideri la possibilitat de:
 - Presentar noves proves o dur a terme noves investigacions en relació amb un càrrec concret; o
 - Modificar un càrrec perquè les proves presentades semblen indicar la comissió d'un crim diferent de la competència de la Cort.

8. Quan la Sala de qüestions preliminars no confirma un càrrec, no impedeix que el/la fiscal torni a demanar la confirmació, si la petició s'acompanya amb proves addicionals.

9. Un cop s'han confirmat els càrrecs i abans de començar el judici, el/la fiscal pot, amb autorització de la Sala de qüestions preliminars i notificació prèvia a la persona acusada, modificar els càrrecs. Si el/la fiscal té la intenció d'afegir càrrecs nous o substituir-los per altres de més greus, ha de demanar una audiència de conformitat amb aquest article per confirmar-los. Un cop començat el judici, el/la fiscal pot, amb autorització de la Sala de primera instància, retirar els càrrecs.

10. Qualsevol ordre prèviament dictada deixa de tenir efecte pel que fa als càrrecs que no han estat confirmats per la Sala de qüestions preliminars o han estat retirats pel/per la fiscal.

11. Un cop s'han confirmat els càrrecs de conformitat amb aquest article, la Presidència constitueix una Sala de primera instància que, tenint en compte el que disposa l'apartat 9 i l'article 64, apartat 4, s'encarrega de la fase següent del procediment i pot exercir les funcions de la Sala de qüestions preliminars que siguin pertinents i apropiades en aquest procediment.

Part VI. El judici

Article 62

Lloc del judici

Llevat que es decideixi altrament, el lloc del judici és a la seu de la Cort.

Article 63

Judici en presència de la persona acusada

1. La persona acusada ha d'estar present durant el judici.

2. Si la persona acusada, estant present davant la Cort, interromp contínuament el judici, la Sala de primera instància en pot ordenar l'expulsió i disposar que observi el procés i doni instruccions al seu advocat des de l'exterior de la sala, mitjançant l'ús, si és necessari, de tecnologies de comunicació. Aquestes mesures s'adopten únicament en circumstàncies excepcionals, després

que s'hagi demostrat que no hi ha altres possibilitats raonables i adequades, i només durant el temps que sigui estrictament necessari.

Article 64

Funcions i atribucions de la Sala de primera instància

1. Les funcions i les atribucions de la Sala de primera instància establertes en aquest article s'han d'exercir de conformitat amb aquest Estatut i les Regles de procediment i prova.

2. La Sala de primera instància s'assegura que el judici sigui equitable i diligent i que es dugui a terme amb ple respecte dels drets de la persona acusada i tenint degudament en compte la protecció de les víctimes i dels testimonis.

3. Quan un cas es remet a judici de conformitat amb aquest Estatut, la Sala de primera instància a la qual se li assigna el cas ha de:

a) Consultar amb les parts i adoptar els procediments que siguin necessaris per facilitar la conducció equitable i diligent de les actuacions;

b) Determinar la llengua o les llengües que han d'utilitzar-se en el judici; i

c) Subjecte a qualsevol altra disposició pertinent d'aquest Estatut, disposar la divulgació de documents o d'informació que no hagin estat divulgats anteriorment, amb l'antelació suficient abans de l'inici del judici per tal de permetre la preparació adequada del judici.

4. La Sala de primera instància pot, si és necessari per al seu funcionament eficaç i equitable, remetre qüestions preliminars a la Sala de qüestions preliminars o, si és necessari, a un altre magistrat disponible de la Secció de qüestions preliminars.

5. Amb notificació a totes les parts, la Sala de primera instància pot, segons convingui, indicar que s'han d'acumular o separar els càrrecs quan hi ha més d'una persona acusada.

6. En l'exercici de les seves funcions abans del judici o en el curs del judici, la Sala de primera instància pot, quan sigui necessari:

a) Exercir qualsevol de les funcions de la Sala de qüestions preliminars referides a l'article 61, apartat 11;

b) Ordenar la compareixença i la declaració de testimonis i la presentació de documents i altres proves, mitjançant l'obtenció, si és necessari, de l'ajuda dels estats tal com es preveu en aquest Estatut;

c) Regular la protecció d'informació confidencial;

d) Ordenar la presentació de proves a més de les que ja hi ha reunides amb antelació al judici o a les presentades durant el judici per les parts;

e) Regular la protecció de la persona acusada, dels testimonis i de les víctimes; i

f) Regular qualsevol de les altres qüestions pertinents.

7. El judici és públic. No obstant això, la Sala de primera instància pot determinar que certes diligències s'efectuïn a porta tancada, per a les finalitats esmentades a l'article 68, per raó de circumstàncies especials o per protegir la informació confidencial o restringida que s'ha de presentar.

8.

a) En iniciar-se el judici, la Sala de primera instància llegeix a la persona acusada els càrrecs confirmats anteriorment per la Sala de qüestions preliminars. La Sala de primera instància s'ha d'assegurar que la persona acusada entén la naturalesa dels càrrecs. Dóna a la persona acusada l'oportunitat de declarar-se culpable de conformitat amb l'article 65, o de declarar-se innocent.

b) En el judici, el magistrat president pot donar instruccions per a la substanciació del judici i així assegurar-se que es du a terme de forma equitable i imparcial. Amb reserva de les instruccions del magistrat president, les parts poden presentar proves de conformitat amb les disposicions d'aquest Estatut.

9. La Sala de primera instància pot, entre altres coses, a petició d'una de les parts o d'ofici:

a) Decidir sobre l'admissibilitat o la pertinència de les proves; i

b) Prendre totes les mesures necessàries per mantenir l'ordre en les audiències.

10. La Sala de primera instància vetlla perquè el/la secretari/ària estableixi i conservi una acta íntegra del judici que reflecteixi fidelment el procés.

Article 65

Procediment en la declaració de culpabilitat

1. Si la persona acusada es declara culpable en les condicions assenyalades a l'article 64, apartat 8 a), la Sala de primera instància determina si:

a) La persona acusada entén la naturalesa i les conseqüències de la declaració de culpabilitat;

b) La declaració s'ha formulat voluntàriament després d'una consulta suficient amb l'advocat defensor; i

c) La declaració de culpabilitat està recolzada pels fets de la causa tal com figuren:

i) Als càrrecs presentats pel/per la fiscal i admesos per la persona acusada;

ii) A les peces complementàries dels càrrecs presentades pel/per la fiscal i que la persona acusada accepta; i

iii) En qualsevol altra prova, com ara declaracions de testimonis, presentades pel/per la fiscal o per la persona acusada.

2. Si la Sala de primera instància està convençuda que es donen les condicions esmentades a l'apartat 1, considera que la declaració de culpabilitat, juntament amb les proves addicionals presentades, constitueix un reconeixement de tots els fets essencials que es necessiten per demostrar el crim del qual s'ha declarat culpable la persona acusada i pot condemnar-la per aquest crim.

3. Si la Sala de primera instància no està convençuda que es donen les condicions esmentades a l'apartat 1, considera la declaració de culpabilitat com a no formulada, i en aquest cas, ordena que el judici continuï d'acord amb el procediment ordinari estipulat en aquest

Estatut i pot remetre la causa a una altra Sala de primera instància.

4. Si la Sala de primera instància opina que es requereix una presentació més completa dels fets de la causa en interès de la justícia, i en particular en interès de les víctimes, pot:

a) Demanar al fiscal que presenti proves addicionals, incloent-hi la declaració de testimonis; o

b) Ordenar que el judici continuï d'acord amb els procediments ordinaris estipulats en aquest Estatut, i, en aquest cas, considera la declaració de culpabilitat com a no formulada i pot remetre el cas a una altra Sala de primera instància.

5. Tota discussió entre el/la fiscal i la defensa pel que fa a la modificació dels càrrecs, la declaració de culpabilitat o la pena que s'ha d'imposar, no és vinculant per a la Cort.

Article 66

Presumpció d'innocència

1. Es presumeix que tota persona és innocent mentre no se'n provi la seva culpabilitat davant la Cort de conformitat amb el dret aplicable.

2. Incumbeix al fiscal provar la culpabilitat de la persona acusada.

3. Per poder condemnar la persona acusada, la Cort ha d'estar convençuda de la seva culpabilitat més enllà de tot dubte raonable.

Article 67

Drets de la persona acusada

1. En la determinació de qualsevol càrrec, la persona acusada té dret, amb plena igualtat, a ser escoltada públicament tenint en compte les disposicions d'aquest Estatut, a una audiència equitativa i a les garanties mínimes següents:

a) A ser informada sense demora i de forma detallada de la naturalesa, la causa i el contingut del càrrec que se li imputa, en una llengua que entengui i parli perfectament;

b) A disposar del temps i dels mitjans adequats per preparar la defensa i comunicar-se de forma lliure i confidencial amb un advocat de la seva elecció;

c) A ser jutjada sense dilacions indegudes;

d) Amb reserva del que disposa l'article 63, apartat 2, la persona acusada té dret a ser present en el procés, a defensar-se personalment o a través d'assistència legal de la seva elecció; a ser informada, si l'acusat no té assistència legal, del dret de tenir-la; i, sempre que l'interès de la justícia ho exigeixi, que se li assigni assistència legal gratuïta si no té mitjans suficients per pagar-la;

e) A interrogar o fer interrogar els testimonis de càrrec i a obtenir la compareixença dels testimonis de descàrrec i que aquests siguin interrogats en les mateixes condicions que els testimonis de càrrec. La persona acusada també té dret a oposar excepcions i a presentar altres proves admissibles de conformitat amb aquest Estatut;

f) A ser assistida de forma gratuïta per un intèrpret competent i a obtenir les traduccions necessàries per satisfer els requisits d'equitat, si en les actuacions de la Cort o els documents presentats a la Cort es fa servir una llengua que no entengui ni parli;

g) A no ser obligada a declarar contra ella mateixa ni a declarar-se culpable, i a guardar silenci, sense que això pugui tenir-se en compte per determinar la seva culpabilitat o innocència;

h) A declarar oralment o per escrit en la seva defensa sense prestar jurament; i

i) Que no s'inverteixi la càrrega de la prova ni li sigui imposada la càrrega de refutació.

2. A més de qualsevol altra revelació d'informació estipulada en aquest Estatut, el/la fiscal revela a la defensa, al més aviat possible, les proves que té o controla i que creu que mostren o tendeixen a mostrar la innocència de la persona acusada, o a atenuar-ne la culpabilitat o que puguin afectar la credibilitat de les proves de l'acusació. En cas de dubte sobre l'aplicació d'aquest apartat, decideix la Cort.

Article 68

Protecció de les víctimes i dels testimonis i la seva participació en el procés

1. La Cort adopta les mesures apropiades per protegir la seguretat, el benestar físic i psicològic, la dignitat i la intimitat de les víctimes i dels testimonis. Amb aquest objectiu, la Cort té en compte tots els factors pertinents, incloent-hi l'edat, el sexe tal com es defineix en l'article 7, apartat 3, i la salut, com també la naturalesa del crim, en particular però sense limitar-s'hi, quan aquest impliqui violència sexual o per raons de sexe o violència contra infants. El/la fiscal adopta aquestes mesures sobretot en el curs de la investigació i l'enjudiciament d'aquests crims. Aquestes mesures no poden ser perjudicials ni contràries als drets de la persona acusada i a les exigències d'un judici equitable i imparcial.

2. Com a excepció al principi de les audiències públiques establert en l'article 67, les Sales de la Cort poden, per tal de protegir les víctimes i els testimonis o la persona acusada, ordenar que una part del procés es faci a porta tancada o permetre la presentació de proves a través de mitjans electrònics o altres mitjans especials. En particular, aquestes mesures s'apliquen en el cas d'una víctima d'agressió sexual o d'un infant que sigui víctima o testimoni, llevat que la Cort decideixi el contrari tenint en compte totes les circumstàncies, en particular, l'opinió de la víctima o el testimoni.

3. Si els interessos personals de les víctimes es veuen afectats, la Cort permet, en les fases del judici que consideri convenient, que es presentin i considerin les opinions i les observacions de les víctimes, sempre i quan no siguin perjudicials ni contràries als drets de la persona acusada i a les exigències d'un judici equitable i imparcial. Els representants legals de les víctimes poden presentar aquestes opinions i observacions quan la Cort ho consideri oportú i, de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

4. La Secció de víctimes i testimonis pot assessorar el/la fiscal i la Cort sobre les mesures adequades de protecció, els dispositius de seguretat, l'assessorament

i l'ajuda als quals fa referència l'article 43, apartat 6.

5. Quan la revelació de proves o la informació en virtut d'aquest Estatut poden representar un perill greu per a la seguretat d'un testimoni o de la seva família, el/la fiscal pot, en tot procediment anterior a l'inici del judici, no revelar aquestes proves o informació i presentar-ne únicament un resum. Aquestes mesures s'han d'exercir de manera que no siguin perjudicials o incompatibles amb els drets de la persona acusada i a les exigències d'un judici equitable i imparcial.

6. Tot estat pot sol·licitar que s'adoptin les mesures necessàries pel que fa a la protecció dels seus funcionaris o agents i a la protecció d'informació confidencial o sensible.

Article 69

Les proves

1. Abans de declarar, cadascun dels testimonis es compromet, de conformitat amb les Regles de procediment i prova, a dir la veritat en el testimoni.

2. La declaració d'un testimoni haurà de fer-se en persona en el judici, llevat de quan s'apliquen les mesures establertes en l'article 68 o en les Regles de procediment i prova. La Cort també pot permetre que el testimoni declari oralment o mitjançant una gravació de vídeo o d'àudio, com també que es presentin documents o transcripcions escrites, amb reserva de les disposicions d'aquest Estatut i de conformitat amb les Regles de procediment i prova. Aquestes mesures no poden ser perjudicials o incompatibles amb els drets de la persona acusada.

3. Les parts poden presentar proves pertinents a la causa, de conformitat amb l'article 64. La Cort està autoritzada a demanar totes les proves que consideri necessàries per determinar la veritat.

4. La Cort pot decidir sobre la pertinència o l'admissibilitat de qualsevol prova, tenint en compte, especialment, el seu valor probatori i qualsevol perjudici que pugui suposar per a un judici equitable o per a una avaluació equitable de la declaració d'un testimoni, de

conformitat amb les Regles de procediment i prova.

5. La Cort respecta els privilegis de confidencialitat establerts en les Regles de procediment i prova.

6. La Cort no exigeix prova dels fets de domini públic, però pot incorporar-los als autes.

7. Les proves obtingudes mitjançant la violació d'aquest Estatut o dels drets humans reconeguts internacionalment no són admissibles si:

- a) La violació suscita dubtes importants sobre la fiabilitat de les proves; o
- b) L'admissió de les proves atempta contra la integritat del procés i el perjudica seriosament.

8. La Cort, quan decideix sobre la pertinència o l'admissibilitat de les proves reunides per un estat, no es pronuncia sobre l'aplicació del dret intern d'aquest estat.

Article 70

Delictes contra l'administració de la justícia

1. La Cort té competència sobre els delictes contra l'administració de la justícia següents, quan es cometen intencionadament:

- a) Donar fals testimoni quan s'està sota l'obligació de dir la veritat, de conformitat amb l'article 69, apartat 1;
- b) Presentar proves sabent que són falses o han estat falsificades;
- c) Corrompre un testimoni, obstruir o interferir en la seva compareixença o declaració, prendre represàlies contra ell per la seva declaració, destruir o alterar proves o interferir en les diligències de prova;
- d) Dificultar, intimidar o corrompre un funcionari de la Cort per obligar-lo o persuadir-lo perquè no compleixi les seves funcions o ho faci indegudament;
- e) Prendre represàlies contra un funcionari de la Cort per raó de les funcions que ha dut a terme ell o un altre funcionari;

f) Sol·licitar o acceptar un suborn en qualitat de funcionari de la Cort i en relació amb les seves funcions oficials.

2. Les Regles de procediment i prova estableix els principis i els procediments que regeixen l'exercici per la Cort de la seva competència sobre els delictes als quals es fa referència en aquest article. Les condicions de la cooperació internacional amb la Cort respecte de les seves actuacions de conformitat amb aquest article es regeixen pel dret intern de l'estat requerit.

3. En cas de decisió condemnatòria, la Cort pot imposar una pena de reclusió no superior a cinc anys o una multa, o ambdues penes, de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

4.

a) Cadascun dels estats part fa extensives les seves lleis penals que castiguen els delictes contra la integritat del seu propi procediment d'investigació o enjudiciament, als delictes contra l'administració de justícia a què es fa referència en aquest article i que són comesos al seu territori o per un dels seus nacionals;

b) A petició de la Cort, l'estat part, sempre que ho consideri apropiat, sotmet el cas a les seves autoritats competents a l'efecte de l'enjudiciament. Aquestes autoritats tracten aquests casos amb diligència i assignen els mitjans necessaris per a una acció efectiva.

Article 71

Sancions per faltes de conducta davant la Cort

1. En cas de faltes de conducta de persones presents davant la Cort, com ara pertorbar les audiències o negar-se deliberadament a complir les seves ordres, la Cort pot imposar sancions administratives que no suposin la reclusió, com ara l'expulsió temporal o permanent de la sala, una multa o altres mesures semblants establertes en les Regles de procediment i prova.

2. El procediment per imposar les mesures establertes en l'apartat 1 es regirà per les Regles de procediment i prova.

Article 72

Protecció d'informació relativa a la seguretat nacional

1. Aquest article és aplicable en tots els casos en què la divulgació d'informació o documents d'un estat pugui, en opinió d'aquest estat, perjudicar els seus interessos de seguretat nacional. Aquests casos inclouen els de l'àmbit de l'article 56, apartats 2 i 3; l'article 61, apartat 3; l'article 64, apartat 3; l'article 67, apartat 2; l'article 68, apartat 6; l'article 87, apartat 6, i l'article 93, com també els que es presentin en qualsevol altra fase del procediment en el context d'aquesta divulgació.

2. Aquest article també s'aplica quan una persona a qui se li ha sol·licitat informació o proves es nega a presentar-les, o bé ha remès l'assumpte a l'estat sobre la base que la seva divulgació afectaria els interessos de la seguretat nacional de l'estat, i l'estat concernit confirma que, segons la seva opinió, la divulgació perjudicaria els interessos de la seva seguretat nacional.

3. Res del que disposa aquest article no perjudica les normes de confidencialitat aplicables en virtut de l'article 54, apartat 3 e) i f), ni l'aplicació de l'article 73.

4. Si un estat té coneixement que informació i documents seus s'estan divulgant o poden ser divulgats en qualsevol fase del procediment i creu que aquesta divulgació podria perjudicar els seus interessos de seguretat nacional, aquest estat té el dret a demanar que la qüestió es resolgui de conformitat amb aquest article.

5. Si un estat estima que la divulgació d'informació podria perjudicar els seus interessos de seguretat nacional, aquest estat pren totes les mesures raonables, juntament amb el/la fiscal, la defensa, la Sala de qüestions preliminars o la Sala de primera instància, segons el cas, per resoldre l'assumpte mitjançant la cooperació. Aquestes mesures poden ser, entre altres:

- a) La modificació o precisió de la demanda;
- b) Una decisió de la Cort pel que fa a la pertinència de la informació o de les proves sol·licitades, o una decisió so-

bre si les proves, encara que pertinents, es podien obtenir o s'haguessin obtingut d'una font diferent de l'estat;

c) L'obtenció d'informació o proves d'una font diferent o d'una manera diferent; o

d) Un acord sobre les condicions en què es presti l'ajuda, que inclogui, entre altres, la presentació de resums o exposicions, les restriccions en la divulgació, la utilització de procediments *in camera* o *ex parte*, o altres mesures de protecció permeses per l'Estatut o les Regles de procediment i prova.

6. Un cop s'hagin adoptat totes les mesures raonables per resoldre la qüestió mitjançant la cooperació, l'estat, si considera que la informació o els documents no poden proporcionar-se ni divulgar-se sota cap concepte ni sota cap condició sense perjudicar els seus interessos de seguretat nacional, notifica al fiscal les raons concretes de la seva decisió, llevat que la descripció específica d'aquestes raons perjudiqui necessàriament els interessos de seguretat nacional de l'estat.

7. Posteriorment, si la Cort determina que les proves són pertinents i necessàries per establir la culpabilitat o la innocència de la persona acusada, pot emprendre les accions següents:

a) Quan se sol·licita la divulgació de la informació o del document en el marc d'una demanda de cooperació d'acord amb la Part IX d'aquest Estatut o en les circumstàncies descrites a l'apartat 2, i l'estat invoca el motiu de denegació indicat a l'article 93, apartat 4:

i) La Cort pot, abans d'arribar a la conclusió que preveu l'apartat 7 a) ii), sol·licitar noves consultes amb l'objectiu de considerar les raons de l'estat, que poden incloure, segons sigui apropiat, audiències *in camera* i *ex parte*;

ii) Si la Cort conclou que en recórrer al motiu de denegació esmentat a l'article 93, apartat 4, i ateses les circumstàncies del cas, l'estat requerit no està actuant d'acord amb les seves obligacions i de conformitat amb aquest Estatut, la Cort pot remetre la qüestió de conformitat amb

l'article 87, apartat 7, especificant les raons de la seva conclusió; i

iii) La Cort pot, en el judici de la persona acusada, establir la conclusió que estimi apropiada segons les circumstàncies pel que fa a l'existència o la inexistència d'un fet; o

b) En totes les altres circumstàncies:

i) Ordenar la divulgació; o

ii) Si no ordena la divulgació, establir, en el judici de la persona acusada, la conclusió que estimi apropiada segons les circumstàncies pel que fa a l'existència o la inexistència d'un fet.

Article 73

Informació o documents de tercers

Si la Cort demana a un estat part que li proporcioni un document o una informació que es troba sota la seva custòdia, possessió o control i que li ha estat revelat confidencialment per un estat, una organització intergovernamental o una organització internacional, ha de tenir el consentiment de l'autor per poder revelar el document o la informació. Si l'autor és un estat part, aquest pot consentir de divulgar la informació o el document o pot comprometre's a resoldre la qüestió amb la Cort, amb subjecció a les disposicions de l'article 72. Si l'autor no és un estat part i refusa de consentir-ne la divulgació, l'estat requerit ha d'informar la Cort que no pot proporcionar el document o la informació a causa d'una obligació preestablerta amb l'autor de preservar-ne la confidencialitat.

Article 74

Requeriments per a la decisió

1. Tots els magistrats de la Sala de primera instància han d'estar presents en cadascuna de les fases del judici i en totes les deliberacions. La Presidència pot designar per a cada causa i segons estiguin disponibles, un o diversos magistrats suplents perquè assisteixin a totes les fases del judici i substitueixin qualsevol membre de la Sala de primera instància que no pugui continuar assistint-hi.

2. La Sala de primera instància fonamenta la seva decisió en l'avaluació de les proves i de la totalitat del procés. La decisió no pot anar més enllà dels fets i

les circumstàncies descrits en els càrrecs i en les modificacions als càrrecs. La Cort només pot basar la seva decisió en les proves presentades i examinades en el judici.

3. Els magistrats intenten adoptar la seva decisió per unanimitat, però si no és possible, la decisió s'adopta per majoria.

4. Les deliberacions de la Sala de primera instància són secretes.

5. La decisió es presenta per escrit i ha de contenir un informe complet i motivat de les constatacions de la Sala de primera instància sobre les proves i les conclusions. La Sala de primera instància pronuncia una sola decisió. Si no hi ha unanimitat, la decisió de la Sala de primera instància inclou les opinions de la majoria i de la minoria. La lectura de la decisió o d'un resum d'aquesta es fa en sessió pública.

Article 75

Reparació a les víctimes

1. La Cort estableix principis sobre les reparacions, incloent-hi la restitució, la indemnització i la rehabilitació, que han d'atorgar-se a les víctimes o als seus drethavents. Sobre aquesta base, la Cort pot determinar en la seva decisió, ja sigui mitjançant demanda prèvia o a iniciativa pròpia en circumstàncies excepcionals, l'abast i la magnitud dels danys, les pèrdues o els perjudicis causats a les víctimes o als seus drethavents, i indicar els principis en els quals la fonamenta.

2. La Cort pot dictar directament una ordre contra la persona condemnada en la qual s'especifiquin les reparacions apropiades que han d'atorgar-se a les víctimes o als seus drethavents, incloent-hi la restitució, la indemnització i la rehabilitació.

Si escau, la Cort pot ordenar que la indemnització per a la reparació es faci mitjançant el fons fiduciari previst a l'article 79.

3. Abans de dictar una ordre en virtut d'aquest article, la Cort pot demanar i prendre en consideració les observacions formulades per la persona condemnada, les víctimes, altres persones interessades o estats interessats, o les que es formulin en el seu nom.

4. En exercir les seves atribucions en virtut d'aquest article, la Cort pot, quan una persona és declarada culpable d'un crim de la competència de la Cort, determinar si, amb l'objecte de donar efecte a una decisió que dicti de conformitat amb aquest article, és necessari sol·licitar mesures d'acord amb l'article 93, apartat 1.

5. Un estat part dóna efecte a una decisió dictada en virtut d'aquest article com si les disposicions de l'article 109 fossin aplicables a aquest article.

6. Res del que es disposa en aquest article no s'ha d'interpretar en perjudici dels drets que el dret intern o el dret internacional confereix a les víctimes.

Article 76

Decisió condemnatòria

1. En el cas de veredicte de culpabilitat, la Sala de primera instància fixa la pena que cal imposar, per a la qual cosa té en compte les proves practicades i les presentacions realitzades durant el judici que són pertinents respecte de la sentència.

2. Llevat del cas en què s'apliqui l'article 65 i abans de l'acabament del judici, la Sala de primera instància pot convocar, a iniciativa pròpia, i ho ha de fer si així ho demana el/la fiscal o la persona acusada, una audiència suplementària per tal de prendre coneixement d'altres proves o presentacions pertinents per a la fixació de la pena, de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

3. Quan s'aplica l'apartat 2, les observacions previstes a l'article 75 s'escolten en l'audiència suplementària a què fa referència l'apartat 2, i si és necessari en una audiència addicional.

4. La sentència es pronuncia en audiència pública i, si és possible, en presència de la persona acusada.

Part VII. Les penes

Article 77

Penes aplicables

1. Amb reserva de l'article 110, la Cort pot imposar a una persona acusada d'un dels crims esmentats a l'article 5 d'aquest Estatut, una de les penes següents:

a) La reclusió per un nombre determinat d'anys que no excedeixi de 30; o

b) La reclusió a perpetuïtat quan ho justifiqui l'extrema gravetat del crim i les circumstàncies personals de la persona condemnada.

2. A més de la reclusió, la Cort pot imposar:

a) Una multa basant-se en els criteris establerts en les Regles de procediment i prova;

b) La confiscació del producte, els béns i els havers derivats directament o indirecta d'aquest crim, sense perjudici dels drets de tercers de bona fe.

Article 78

Fixació de la pena

1. En fixar una pena, la Cort té en compte, de conformitat amb les Regles de procediment i prova, factors com ara la gravetat del crim i les circumstàncies personals de la persona condemnada.

2. En imposar una pena de reclusió, la Cort ha de deduir el temps que, per ordre seva, ha estat detinguda la persona condemnada. La Cort pot deduir qualsevol altre període de detenció complert en relació amb la conducta constitutiva del crim.

3. Quan una persona ha estat declarada culpable de més d'un crim, la Cort imposa una pena per a cadascun dels crims i una pena comuna en la qual s'especifica el període total de la reclusió. Aquest període no ha de ser inferior al més alt de cadascuna de les penes imposades i no ha d'excedir de 30 anys de reclusió o d'una pena de reclusió a perpetuïtat de conformitat amb l'article 77, apartat 1 b).

Article 79

Fons fiduciari

1. Per decisió de l'Assemblea dels estats part, es crea un fons fiduciari en benefici de les víctimes de crims de la competència de la Cort i de les seves famílies.

2. La Cort pot ordenar que les quantitats i els béns rebuts a través de les multes o la confiscació siguin transferits al fons fiduciari.

3. El fons fiduciari és administrat segons els criteris que fixa l'Assemblea dels estats part.

Article 80

L'Estatut, l'aplicació de penes pels estats i la legislació nacional

Res del que es disposa en aquesta part no afecta l'aplicació pels estats de les penes prescrites per la seva legislació nacional, ni l'aplicació del dret dels estats en què no hi hagi les penes prescrites en aquesta part.

Part VIII. L'apel·lació i la revisió

Article 81

Recurs contra una decisió condemnatòria o absolutòria o contra la pena

1. Una decisió dictada de conformitat amb l'article 74 és apel·lable d'acord amb les Regles de procediment i prova tal com es disposa a continuació:

a) El/la fiscal pot apel·lar per algun dels motius següents:

i) Vici de procediment,

ii) Error de fet, o

iii) Error de dret;

b) La persona condemnada, o el/la fiscal en el seu nom, pot apel·lar per algun dels motius següents:

i) Vici de procediment,

ii) Error de fet,

iii) Error de dret, o

iv) Qualsevol altre motiu que afecti l'equitat o la regularitat del procés o de la decisió.

2.

a) El/la fiscal o la persona condemnada poden apel·lar contra una sentència, de conformitat amb les Regles de procediment i prova, per raó d'una desproporció entre el crim i la condemna;

b) Si en l'apel·lació d'una sentència la Cort considera que hi ha motius per revocar la condemna, de forma total o parcial, pot invitar el/la fiscal i la persona condemnada a presentar els seus arguments de conformitat amb l'article 81, apartats 1 a) o b) i pot dictar una decisió pel que fa a la condemna de conformitat amb l'article 83;

c) El mateix procediment és aplicable quan la Cort, en conèixer una apel·la-

ció només contra la sentència, considera que hi ha motius per reduir la pena d'acord amb l'apartat 2 a).

3.

a) Llevat que la Sala de primera instància ordeni altrament, la persona condemnada resta privada de llibertat mentre es decideix l'apel·lació;

b) Quan el temps de la detenció excedeix el de la pena de presó imposada, la persona condemnada és posada en llibertat, però si el/la fiscal també apel·la, aquesta llibertat pot quedar subjecta a les condicions esmentades a la lletra c) següent;

c) En el cas que la sentència sigui absolutòria, la persona acusada és posada en llibertat de forma immediata, tenint en compte les normes següents:

i) En circumstàncies excepcionals i tenint en compte, entre altres coses, el risc concret de fugida, la gravetat del delictes imputat i la probabilitat d'èxit de l'apel·lació, la Sala de primera instància, a petició del/de la fiscal, pot decretar que es mantingui la detenció mentre duri l'apel·lació;

ii) Les decisions dictades per la Sala de primera instància d'acord amb la lletra c)i) són apel·lables de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

4. Amb reserva del que disposen els apartats 3 a) i b), l'execució de la decisió o la sentència resta suspesa durant el termini fixat per a l'apel·lació i mentre dura el procés d'apel·lació.

Article 82

Apel·lació contra altres decisions

1. Qualsevol de les parts pot apel·lar, de conformitat amb les Regles de procediment i prova, contra les decisions següents:

a) Una decisió relativa a la competència o a l'admissibilitat;

b) Una decisió que autoritza o denega la llibertat de la persona objecte d'investigació o processament;

c) Una decisió de la Sala de qüestions preliminars d'actuar a iniciativa pròpia de conformitat amb l'article 56, apartat 3;

d) Una decisió relativa a una qüestió que afecta significativament l'equitat i la rapidesa del procés o el resultat del judici i respecte de la qual, en opinió de la Sala de qüestions preliminars o la Sala de primera instància, una resolució immediata de la Sala d'apel·lacions pot accelerar materialment el procés.

2. L'estat concernit o el/la fiscal, amb l'autorització de la Sala de qüestions preliminars, pot apel·lar contra una decisió adoptada per aquesta Sala de conformitat amb l'article 57, apartat 3 d). L'apel·lació s'examina per procediment abreujat.

3. L'apel·lació per si mateixa no suspèn el procediment llevat que la Sala d'apel·lacions ho resolgui així, a demanda prèvia i de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

4. El representant legal de les víctimes, la persona condemnada o el propietari de bona fe de béns afectats per una ordre dictada d'acord amb l'article 75, poden apel·lar, de conformitat amb les Regles de procediment i prova, contra la decisió per la qual es concedeix la reparació.

Article 83

Procediment

1. A l'efecte del procediment establert a l'article 81 i en aquest article, la Sala d'apel·lacions té totes les atribucions de la Sala de primera instància.

2. Si la Sala d'apel·lacions decideix que els procediments apel·lats van ser injustos i que això afecta d'alguna manera la regularitat de la decisió o la pena, o que la decisió o la pena apel·lades contenen efectivament errors de fet o de dret o de vicis de procediment, pot:

- a) Revocar o esmenar la decisió o la pena; o
- b) Ordenar que se celebri un nou judici davant una altra Sala de primera instància.

A aquests efectes, la Sala d'apel·lacions pot tornar una qüestió de fet a la Sala de primera instància original perquè l'examini i l'informi segons correspongui, o ella mateixa pot demanar proves per dirimir-la. Si la decisió o la pena han estat apel·lades per la persona acusada o pel/per la fiscal en el seu nom, no pot ser esmenada en perjudici seu.

3. La Sala d'apel·lacions, si en conèixer una apel·lació contra la pena, considera que hi ha una desproporció entre el crim i la pena, pot modificar aquesta de conformitat amb la Part VII.

4. La sentència de la Sala d'apel·lacions ha de ser aprovada per majoria dels magistrats que la formen i pronunciada en sessió pública. La sentència enuncia les raons en les quals es fonamenta. Si no hi ha unanimitat, la sentència de la Sala d'apel·lacions ha de contenir les opinions de la majoria i la minoria, si bé un magistrat pot emetre una opinió separada o dissident sobre una qüestió de dret.

5. La Sala d'apel·lacions pot dictar sentència en absència de la persona absoluta o condemnada.

Article 84

Revisió de la decisió condemnatòria o de la pena

1. La persona condemnada o, després de la seva mort, el cònjuge, els fills, els pares o qui estigués viu en el moment de la mort de la persona acusada i tingué instruccions escrites d'ella de fer-ho, o el/la fiscal en el seu nom, pot demanar a la Sala d'apel·lacions que revisi la sentència definitiva condemnatòria o la pena pels motius següents:

- a) S'han descobert noves proves que:
 - i) No estaven disponibles en el moment del judici per motius que no es poden atribuir totalment o parcial a la part que formula la demanda; i
 - ii) Són prou importants perquè, si s'haguessin valorat en el judici, probablement n'hauria resultat un veredict diferent;

b) S'acaba de descobrir que una prova decisiva que s'havia tingut en compte en el judici i de la qual depenia la condemna, era falsa o havia estat objecte d'adulteració o falsificació;

c) Un o més dels magistrats que van participar en la decisió condemnatòria o en la confirmació dels càrrecs han comès, en aquest cas, una falta o un incompliment de les seves funcions, de gravetat suficient per justificar que se'l separi del càrrec de conformitat amb l'article 46.

2. La Sala d'apel·lacions refusa la demanda si la considera sense fonament. Si determina que la demanda es fonamenta en motius vàlids pot, segons el cas:

- a) Tornar a convocar la Sala de primera instància original;
- b) Constituir una nova Sala de primera instància; o
- c) Mantenir la seva competència respecte de l'assumpte, amb vista a, després de sentir les parts segons la manera establerta en les Regles de procediment i prova, determinar si la sentència ha de ser revisada.

Article 85

Indemnització de la persona detinguda o condemnada

1. Tota persona que ha estat víctima d'una detenció o reclusió il·legals té el dret efectiu a ser indemnitzada.

2. La persona que, per decisió final, hagi estat condemnada per un crim i hagi complert la pena corresponent, ha de ser indemnitzada conforme a la llei si la condemna és anul·lada posteriorment per raó de fets nous que demostren de forma concloent que va haver-hi un error judicial, llevat que la falta de coneixement oportú d'aquests fets li sigui imputable totalment o parcial.

3. En circumstàncies excepcionals, si la Cort troba fets concloents que mostren que hi va haver un error judicial greu i manifest, té la facultat discrecional de concedir una indemnització, de conformitat amb els criteris establerts en les Regles de procediment i prova, a la persona que hagués estat posada en llibertat d'acord amb una sentència definitiva absoluta o d'un sobreseïment de la causa per aquest motiu.

Part IX. La cooperació internacional i l'ajuda judicial

Article 86

Obligació general de cooperar

Els estats part, de conformitat amb el que disposa aquest Estatut, cooperen plenament amb la Cort en la investigació i l'enjudiciament de crims de la seva competència.

Article 87

Demandes de cooperació: disposicions generals

1.

a) La Cort està facultada per formular demandes de cooperació als estats part. Aquestes es transmeten per via diplomàtica o per qualsevol altre conducte apropiat que hagi designat cada estat part en el moment de la ratificació, acceptació, aprovació o adhesió.

Cada estat part pot canviar posteriorment aquesta designació de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

b) Quan procedeixi, i sense perjudici del que disposa la lletra a), les demandes també es poden transmetre a través de l'Organització Internacional de Policia Criminal o de qualsevol organització regional apropiada.

2. Les demandes de cooperació i els documents de suport es redacten en una llengua oficial de l'estat requerit o acompanyats d'una traducció a aquesta llengua, o a una de les llengües de treball de la Cort, segons l'elecció feta per l'estat en el moment de la ratificació, acceptació, aprovació o adhesió.

Les modificacions posteriors a aquesta elecció es fan de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

3. L'estat requerit preserva el caràcter confidencial de tota demanda de cooperació i dels documents de suport, tret que la seva divulgació sigui necessària per tramitar-la.

4. En relació amb les demandes d'ajuda presentades de conformitat amb aquesta Part, la Cort pot adoptar totes les mesures, incloent-hi les relatives a la protecció de la informació, que siguin necessàries per protegir la seguretat i el benestar físic o psicològic de les víctimes, els possibles testimonis i les seves famílies. La Cort pot sol·licitar que tota informació comunicada de conformitat amb aquesta Part sigui transmesa i processada de manera que es protegeixi la seguretat i el benestar físic o psicològic de les víctimes, els possibles testimonis i les seves famílies.

5.

a) La Cort pot invitar qualsevol estat que no sigui part en aquest Estatut a prestar l'ajuda prevista en aquesta Part, sobre la base d'un arranjament *ad hoc*, un acord amb aquest estat o de qualsevol altra manera apropiada.

b) Quan un estat que no és part en aquest Estatut i que ha conclòs un arranjament o un acord amb la Cort, es nega a cooperar en les demandes en virtut d'aquest arranjament o acord, la Cort pot informar-ne l'Assemblea dels estats part o el Consell de Seguretat, si aquest li ha remès l'assumpte.

6. La Cort pot demanar a qualsevol organització intergovernamental que li proporcionï informació o documents. La Cort també pot demanar altres formes de cooperació i ajuda que s'hagin acordat amb qualsevol d'aquestes organitzacions i que siguin de conformitat amb la seva competència o mandat.

7. Quan, en contravenció del que disposa aquest Estatut, un estat part es nega a donar curs a una demanda de cooperació formulada per la Cort, amb la qual cosa li impedeix d'exercir les seves funcions i atribucions de conformitat amb aquest Estatut, la Cort pot fer una constatació en aquest sentit i remetre l'assumpte a l'Assemblea dels estats part o al Consell de Seguretat, si aquest li hagués remès l'assumpte.

Article 88

Procediments aplicables segons el dret intern

Els estats part vetllen perquè en el dret intern hi hagi procediments aplicables a totes les formes de cooperació que s'especifiquen en aquesta Part.

Article 89

Lliurament de persones a la Cort

1. La Cort pot transmetre una demanda de detenció i lliurament d'una persona, juntament amb el material que justifica la demanda de conformitat amb l'article 91, a qualsevol estat al territori del qual es pugui trobar aquesta persona, i sol·licita la cooperació d'aquest estat per a la seva detenció i lliurament. Els estats part compleixen les demandes de detenció i lliurament de conformitat amb les

disposicions d'aquesta Part i el procediment establert en el seu dret intern.

2. Quan la persona de qui s'ha sol·licitat el lliurament l'impugna davant un tribunal nacional sobre la base del principi *ne bis in idem* de conformitat amb l'article 20, l'estat requerit consulta immediatament amb la Cort per determinar si hi ha hagut una decisió sobre l'admissibilitat de la causa. Si aquest és admissible, l'estat requerit ha de procedir amb l'execució de la demanda. Si la decisió sobre l'admissibilitat està pendent, l'estat requerit pot ajornar l'execució de la demanda de lliurament fins que la Cort adopti aquesta decisió.

3.

a) Els estats part autoritzen, d'acord amb el seu dret processal, el trànsit pel seu territori d'una persona que un altre estat lliuri a la Cort, llevat quan el trànsit per aquest estat obstaculitzi o endarrerixi el lliurament;

b) La demanda de la Cort d'autoritzar aquest trànsit es transmet de conformitat amb l'article 87 i ha de contenir:

i) Una descripció de la persona que ha de ser transportada;

ii) Un informe breu dels fets del cas i la seva qualificació jurídica; i

iii) L'ordre de detenció i lliurament;

c) La persona que ha de ser transportada roman detinguda durant el trànsit;

d) No es requereix cap autorització si la persona és transportada per aire i no es preveu aterrar al territori de l'estat de trànsit;

e) Si es produís un aterratge imprevist al territori de l'estat de trànsit, aquest estat pot demanar a la Cort que presenti una demanda de trànsit de conformitat amb el que disposa la lletra b). L'estat de trànsit manté detinguda la persona transportada mentre es rep la demanda de la Cort i s'efectua el trànsit; no obstant això, la detenció en virtut d'aquesta lletra no pot prolongar-se més de 96 hores des de l'aterratge imprevist si la demanda no s'ha rebut dins d'aquest termini.

4. Si la persona buscada està processada o compleix condemna a l'estat requerit per un crim diferent d'aquell pel qual

se'n demana el lliurament a la Cort, l'estat requerit, després d'haver decidit de concedir el lliurament, consulta amb la Cort.

Article 90

Demandes concurrents

1. L'estat part que rep una demanda de la Cort perquè lliuri una persona de conformitat amb l'article 89 i a més, rep una demanda de qualsevol altre estat per a l'extradició de la mateixa persona per la mateixa conducta que constitueix la base del crim per raó del qual la Cort n'ha demanat el lliurament, notifica a la Cort i a l'estat requeridor aquest fet.

2. Si l'estat requeridor és un estat part, l'estat requerit dóna prioritat a la demanda de la Cort:

- a) Si la Cort ha determinat, de conformitat amb l'article 18 o 19, que la causa respecte de la qual se sol·licita el lliurament és admissible i en la seva decisió ha tingut en compte la investigació o el processament que du a terme l'estat requeridor pel que fa a la demanda d'extradició que aquest ha presentat; o
- b) Si la Cort adopta la decisió al·ludida en la lletra a) com a conseqüència de la notificació efectuada per l'estat requerit de conformitat amb l'apartat 1.

3. Quan no s'ha pres una determinació de conformitat amb l'apartat 2 a), l'estat requerit pot, a la seva discreció, fins que no es dicti la decisió de la Cort prevista en l'apartat 2 b), procedir amb la demanda d'extradició presentada per l'estat requeridor, però no la fa efectiva fins que la Cort no ha resolt que la causa és inadmissible. La determinació de la Cort es fa per procediment abreujat.

4. Si l'estat requeridor no és un estat part en aquest Estatut, l'estat requerit, cas que no estigui obligat per alguna norma internacional a concedir l'extradició a l'estat requeridor, dóna prioritat a la demanda de lliurament que li ha fet la Cort si aquest ha determinat que la causa és admissible.

5. Quan la Cort no ha determinat l'admissibilitat d'una causa de conformitat amb l'apartat 4, l'estat requerit pot, a la seva discreció, procedir a la demanda d'extradició que li ha fet l'estat requeridor.

6. En els casos en què l'apartat 4 és aplicable, i llevat que l'estat requerit estigui obligat per alguna norma internacional a extraditar la persona a l'estat requeridor que no és part en aquest Estatut, l'estat requerit decideix si fa el lliurament a la Cort o concedeix l'extradició de la persona a l'estat requeridor. Per prendre la decisió, l'estat requerit té en compte tots els factors pertinents, especialment:

- a) Les dates respectives de les demandes;
- b) Els interessos de l'estat requeridor incloent-hi, si escau, si el crim es va cometre al seu territori i la nacionalitat de les víctimes i de la persona buscada; i
- c) La possibilitat que l'estat requeridor procedeixi posteriorment al lliurament a la Cort.

7. Quan l'estat part que rep una demanda de la Cort de lliurament d'una persona, rep també una demanda d'un altre estat per a l'extradició de la mateixa persona per una conducta diferent de la que constitueix el crim pel qual la Cort en sol·licita el lliurament:

- a) L'estat requerit, si no està obligat per cap norma internacional a concedir l'extradició a l'estat requeridor, dóna prioritat a la demanda de la Cort;
- b) L'estat requerit, si està obligat per una norma internacional a concedir l'extradició a l'estat requeridor, decideix si lliura la persona a la Cort o l'extradeix a l'estat requeridor. Per prendre aquesta decisió, l'estat requerit té en compte tots els factors pertinents incloent-hi, entre d'altres, els esmentats en l'apartat 6, però té especialment en compte la naturalesa i la gravetat relatives de la conducta en qüestió.

8. Quan, com a conseqüència d'una notificació efectuada de conformitat amb aquest article, la Cort ha determinat la inadmissibilitat d'una causa i posteriorment s'ha denegat l'extradició a l'estat requeridor, l'estat requerit notifica la seva decisió a la Cort.

Article 91

Contingut de la demanda de detenció i lliurament

1. La demanda de detenció i lliurament ha de formular-se per escrit. En els casos d'urgència, es pot fer per qualsevol altre mitjà que pugui deixar-ne constància escrita, sempre que la demanda sigui confirmada pel conducte establert a l'article 87, apartat 1 a).

2. En el cas d'una demanda de detenció i lliurament d'una persona respecte de la qual la Sala de qüestions preliminars ha dictat una ordre de detenció de conformitat amb l'article 58, la demanda ha de contenir o anar acompanyada de:

- a) Informació descriptiva de la persona buscada, suficient per poder-la identificar, i sobre el seu parador probable;

b) Una còpia de l'ordre de detenció; i

c) Els documents, les declaracions o la informació que puguin ser necessaris per complir els requisits de procediment de lliurament de l'estat requerit, que no han de ser més onerosos que els aplicables a les demandes d'extradició presentades en aplicació de tractats o acords entre l'estat requerit i altres estats i, si és possible, que siguin menys onerosos, tenint en compte el caràcter específic de la Cort.

3. En el cas d'una demanda de detenció i lliurament d'una persona que ja ha estat condemnada, la demanda ha de contenir o anar acompanyada de:

- a) Una còpia de l'ordre de detenció contra aquesta persona;
- b) Una còpia de la sentència condemnatòria;
- c) Informació que demostrï que la persona buscada és la mateixa a la qual es refereix la sentència condemnatòria; i

d) Si la persona buscada ja ha estat condemnada, una còpia de la sentència i, en el cas d'una pena de reclusió, una indicació de la part de la pena ja complerta i de la que queda per complir.

4. A sol·licitud de la Cort, un estat part ha de consultar amb la Cort, en general o pel que fa a un assumpte concret, sobre les disposicions del seu dret intern que

puguin ser aplicables de conformitat amb l'apartat 2 c). Durant les consultes, l'estat part comunica a la Cort els requisits específics del seu dret intern.

Article 92

Detenció provisional

1. En cas d'urgència, la Cort pot sol·licitar la detenció provisional de la persona buscada en espera que es presenti la demanda de lliurament i els documents de suport de conformitat amb l'article 91.

2. La demanda de detenció provisional haurà de fer-se per qualsevol mitjà que pugui deixar constància escrita i ha de contenir:

- a) Informació descriptiva de la persona buscada, suficient per poder-la identificar, i sobre el seu parador probable;
- b) Un informe concís dels crims pels quals es demana la detenció de la persona i dels fets que presumptament serien constitutius d'aquests crims, incloent-hi, si és possible, la indicació de la data i el lloc en què es van cometre;
- c) Una declaració conforme hi ha una ordre de detenció o una decisió condemnatòria respecte de la persona buscada; i
- d) Una declaració conforme es presentarà una demanda de lliurament de la persona buscada.

3. Una persona sotmesa a detenció provisional pot ser posada en llibertat si l'estat requerit no ha rebut la demanda de lliurament i els documents de suport, de conformitat amb l'article 91, dins el termini especificat en les Regles de procediment i prova. No obstant això, la persona pot consentir al lliurament abans de l'expiració d'aquest termini si ho permet el dret intern de l'estat requerit. En aquest cas, l'estat requerit procedeix a lliurar la persona a la Cort tan aviat com sigui possible.

4. El fet que la persona buscada hagi estat posada en llibertat de conformitat amb l'apartat 3, no impedeix que sigui detinguda de nou i lliurada quan l'estat requerit rep la demanda de lliurament i els documents de suport.

Article 93

Altres formes de cooperació

1. Els estats part, de conformitat amb les disposicions d'aquesta Part i amb els procediments del seu dret intern, han de complir les demandes d'ajuda formulades per la Cort pel que fa a investigacions o processaments per:

- a) Identificar i buscar persones o localitzar objectes;
- b) Practicar proves, incloent-hi les declaracions sota jurament, i presentar proves, incloent-hi dictàmens i informes pericials que siguin necessaris a la Cort;
- c) Interrogar qualsevol persona objecte d'investigació o de processament;
- d) Notificar documents, incloent-hi els documents judicials;
- e) Facilitar la compareixença voluntària davant la Cort de testimonis o experts;
- f) Traslladar temporalment persones, de conformitat amb l'apartat 7;
- g) Examinar llocs o indrets, incloent-hi l'exhumació i l'examen de cadàvers i foses comunes;
- h) Practicar registres i decomissos;
- i) Trametre registres i documents, incloent-hi registres i documents oficials;
- j) Protegir víctimes i testimonis i preservar proves;
- k) Identificar, determinar el parador i immobilitzar o decomissar el producte, els béns i els havens obtinguts del crim i els instruments del crim, sense perjudici dels drets de tercers de bona fe; i
- l) Qualsevol altre tipus d'ajuda no prohibida per la legislació de l'estat requerit i destinada a facilitar la investigació i l'enjudiciament de crims de la competència de la Cort.

2. La Cort té la facultat d'assegurar als testimonis i als experts que compareguin davant seu, que no seran processats ni detinguts i que no es restringirà la seva llibertat personal per un acte o omissió

anterior a la seva sortida de l'estat requerit.

3. Quan l'execució d'una mesura concreta d'ajuda detallada en una demanda presentada de conformitat amb l'apartat 1, estigüés prohibida en l'estat requerit per un principi fonamental de dret ja existent i d'aplicació general, l'estat requerit consulta sense demora amb la Cort per intentar de resoldre la qüestió. En les consultes s'hauria de considerar si es pot prestar l'ajuda d'una altra manera o sota determinades condicions. Si després de les consultes, no es pot resoldre la qüestió, la Cort modifica la demanda segons sigui necessari.

4. De conformitat amb l'article 72, un estat part pot denegar una demanda d'ajuda, totalment o en part, només si la demanda fa referència a la presentació de documents o a la divulgació de proves que afecten la seva seguretat nacional.

5. Abans de denegar una demanda d'ajuda de conformitat amb l'apartat 1 l), l'estat requerit considera si es pot prestar l'ajuda sota determinades condicions o si és possible de fer-ho en una data posterior o d'una altra manera, tenint en compte que si la Cort o el/la fiscal accepten l'ajuda en aquestes condicions, han de complir-les.

6. Si es denega una demanda d'ajuda, l'estat part requerit ha de comunicar sense demora els motius a la Cort o al fiscal.

7.

a) La Cort pot sol·licitar el trasllat provisional d'una persona detinguda amb l'objecte d'identificar-la o perquè presti testimoni o ajuda d'una altra naturalesa. El trasllat d'aquesta persona pot realitzar-se si es compleixen les condicions següents:

- i) La persona dona lliurement i amb coneixement de causa el seu consentiment al trasllat; i
- ii) L'estat requerit accepta el trasllat, amb reserva de les condicions que aquest estat i la Cort hagin pogut convenir;

b) La persona traslladada roman detinguda. Quan s'han complert els propòsits del trasllat, la Cort retorna la

persona sense demora a l'estat requerit.

8.

a) La Cort vetlla per la protecció de la confidencialitat dels documents i de la informació, llevat que calguin per a la investigació i les diligències descrites en la demanda.

b) L'estat requerit, quan sigui necessari, transmet al fiscal els documents o la informació amb caràcter confidencial. El/la fiscal només pot utilitzar-los per reunir proves noves.

c) L'estat requerit pot autoritzar, d'ofici o a demanda del/de la fiscal, la divulgació posterior d'aquests documents o aquesta informació. Llavors poden utilitzar-se com a prova, de conformitat amb les disposicions de les Parts V i VI i de conformitat amb les Regles de procediment i prova.

9.

a)

i) Si un estat part rep demandes concurrents de la Cort i d'un altre estat de conformitat amb una obligació internacional, que no requereixen el lliurament o l'extradició, procura, en consulta amb la Cort i l'altre estat, atendre ambdues demandes, posposant o condicionant-ne una d'elles si és necessari.

ii) Si això no és possible, la concurrència de les demandes es resol de conformitat amb els principis establerts a l'article 90.

b) No obstant això, quan la demanda de la Cort es refereix a informació, béns o persones que estan sotmesos al control d'un tercer estat o d'una organització internacional en virtut d'un acord internacional, l'estat requerit ho comunica a la Cort i aquest adreça la seva demanda al tercer estat o a l'organització internacional.

10.

a) La Cort pot cooperar i prestar ajuda a petició d'un estat part que du a terme una investigació o un judici per una conducta que constitueix un crim de la competència de la Cort, o que constitueix un crim greu d'acord amb el dret intern de l'estat requeridor.

b)

i) L'ajuda prestada de conformitat amb la lletra a) inclou, entre altres coses:

a. La transmissió de declaracions, documents o altres tipus de prova obtinguts en el curs d'una investigació o d'un procés substanciat per la Cort; i

b. L'interrogatori d'una persona detinguda per ordre de la Cort;

ii) En el cas de l'ajuda prevista en les lletres b) i a):

a. Si els documents o altres tipus de prova s'han obtingut amb l'ajuda d'un estat, la seva transmissió requereix el consentiment d'aquest estat;

b. Si les declaracions, els documents o altres tipus de prova han estat proporcionats per un testimoni o un expert, la seva transmissió està subjecta a les disposicions de l'article 68;

c) La Cort pot, en les condicions esmentades en aquesta lletra, accedir a una demanda d'ajuda presentada per un estat que no és part en aquest Estatut.

Article 94

Ajornament de l'execució d'una demanda respecte d'una investigació o un procés en curs

1. Si l'execució immediata d'una demanda d'ajuda interfereix en una investigació o en un procés en curs d'un assumpte diferent d'aquell al qual es refereix la demanda, l'estat requerit pot ajornar l'execució de la demanda pel temps que acordi amb la Cort. No obstant això, l'ajornament no ha d'excedir el temps necessari per completar la investigació o el procés pertinents a l'estat requerit. Abans de prendre la decisió d'ajornar l'execució de la demanda, l'estat requerit ha d'examinar si es pot prestar l'ajuda de forma immediata amb reserva de determinades condicions.

2. Si es decideix ajornar l'execució d'una demanda d'ajuda de conformitat amb l'apartat 1, el/la fiscal pot demanar tanmateix que s'adoptin les mesures necessàries per preservar proves de conformitat amb l'article 93, apartat 1 j).

Article 95

Ajornament de l'execució d'una demanda per raó de la inadmissibilitat d'una causa

Quan la Cort examina una impugnació de l'admissibilitat d'una causa de conformitat amb l'article 18 o el 19, l'estat requerit pot ajornar l'execució d'una demanda feta de conformitat amb aquesta Part fins que la Cort es pronuncii sobre la impugnació, llevat que aquest hagi resolt expressament que el/la fiscal pot continuar recollint proves de conformitat amb els articles 18 o 19.

Article 96

Contingut de la demanda per a altres formes d'ajuda de conformitat amb l'article 93

1. La demanda per a altres formes d'ajuda a què fa referència l'article 93 ha de fer-se per escrit. En cas d'urgència, es pot fer per qualsevol altre mitjà que permeti deixar-ne constància escrita, a condició que la demanda sigui confirmada a través del conducte indicat a l'article 87, apartat 1 a).

2. La demanda conté o va acompanyada, segons correspongui, del següent:

a) Un informe concís del propòsit de la demanda i de l'ajuda sol·licitada, incloent-hi els fonaments jurídics i els motius de la demanda;

b) La informació més detallada possible sobre el parador o la identificació de la persona o el lloc objecte de la recerca o la identificació, per tal que es pugui prestar l'ajuda sol·licitada;

c) Un informe concís dels fets essencials que fonamenten la demanda;

d) Les raons i els detalls de qualsevol procediment que hagi de seguir-se o requisit que hagi de complir-se;

e) La informació que sigui necessària conforme al dret de l'estat requerit per donar curs a la demanda; i

f) Qualsevol altra informació pertinent perquè es pugui prestar l'ajuda sol·licitada.

3. A sol·licitud de la Cort, un estat part ha de consultar amb la Cort, en general o respecte d'un assumpte concret, sobre les disposicions del seu dret intern que puguin ser aplicables de conformitat

amb l'apartat 2 e). En aquestes consultes, els estats part comuniquen a la Cort les disposicions específiques del seu dret intern.

4. Les disposicions d'aquest article són també aplicables, segons procedeixi, respecte de les demandes d'ajuda presentades a la Cort.

Article 97 Consultes

Quan un estat part rep una demanda de conformitat amb aquesta Part, consulta sense demora la Cort si considera que la demanda li planteja problemes que poden obstaculitzar-ne o impedir-ne el compliment. Aquests problemes poden incloure, entre altres:

- a) Informació insuficient per donar curs a la demanda;
- b) En el cas d'una demanda de lliurament, el fet que malgrat tots els esforços, la persona no pot ser localitzada, o que la investigació duta a terme ha determinat clarament que la persona en l'estat requerit no és la persona indicada en la demanda; o
- c) El fet que el compliment de la demanda en la seva forma actual obliga l'estat requerit a no complir una obligació ja existent en virtut d'un tractat respecte d'un altre estat.

Article 98 Cooperació respecte de la renúncia a la immunitat i consentiment al lliurament

1. La Cort no pot donar curs a una demanda de lliurament o ajuda en virtut de la qual l'estat requerit hagi d'actuar de forma incompatible amb les obligacions que li imposi el dret internacional respecte de la immunitat d'un estat o la immunitat diplomàtica d'una persona o d'un bé d'un tercer estat, llevat que la Cort obtingui primer la cooperació d'aquest tercer estat per a la renúncia a la immunitat.

2. La Cort no pot donar curs a una demanda de lliurament en virtut de la qual l'estat requerit hagi d'actuar de forma incompatible amb les obligacions que li imposin acords internacionals conforme als quals es requereixi el consentiment de l'estat que envia per lliurar a la Cort

una persona d'aquest estat, llevat que la Cort obtingui primer la cooperació de l'estat que envia perquè doni el seu consentiment al lliurament.

Article 99 Compliment de les demandes en virtut dels articles 93 i 96

1. L'estat requerit dóna curs a les demandes d'ajuda de conformitat amb el procediment aplicable del seu dret intern i, llevat que aquest dret ho prohibeixi, en la forma especificada en la demanda, incloent-hi els procediments indicats i l'autorització a les persones especificades per ser presents i participar en l'execució de la demanda.

2. En el cas d'una demanda urgent i quan la Cort ho demana, els documents o les proves inclosos en la resposta es transmeten amb urgència.

3. Les respostes de l'estat requerit es transmeten en la seva llengua i forma originals.

4. Sense perjudici dels altres articles d'aquesta Part, quan és necessari per executar eficaçment una demanda sense necessitat de mesures constrenyedores, en particular, escoltar o prendre declaració a una persona que actua de forma voluntària, encara que sigui sense la presència de les autoritats de l'estat part requerit, si això és essencial per a l'execució de la demanda, i quan es tracta d'inspeccionar un lloc o recinte públics sense que hi suposi cap canvi, el/la fiscal pot executar directament la demanda al territori d'un estat de la manera següent:

- a) Quan l'estat part requerit és un estat al territori del qual es presumeix que s'ha comès el crim, i hi ha hagut una decisió d'admissibilitat de conformitat amb els articles 18 o 19, el/la fiscal pot executar directament la demanda després d'haver consultat al màxim possible amb l'estat part requerit;
- b) En la resta dels casos, el/la fiscal pot executar la demanda després d'haver consultat l'estat part requerit i tenir en compte qualsevol condició o observació raonable que aquest estat part pugui imposar. Quan l'estat part requerit considera que hi ha problemes per executar una demanda de

conformitat amb aquesta lletra, consulta sense demora amb la Cort per resoldre la qüestió.

5. Les disposicions que permeten que una persona escoltada o interrogada per la Cort, de conformitat amb l'article 72, pugui invocar les restriccions destinades a impedir la divulgació d'informació confidencial relacionada amb la seguretat nacional, són igualment aplicables a l'execució de les demandes d'ajuda a què fa referència aquest article.

Article 100 Despeses

1. Les despeses ordinàries derivades de l'execució de les demandes al territori de l'estat requerit són a càrrec d'aquest, amb l'excepció de les següents, que són a càrrec de la Cort:

- a) Despeses relacionades amb el viatge i la seguretat dels testimonis i els experts, o amb el trasllat de persones detingudes en virtut de l'article 93;
- b) Despeses de traducció, interpretació i transcripció;
- c) Despeses de viatge i dietes dels magistrats, el/la fiscal, els fiscals adjunts, el/la secretari/ària, el/la secretari/ària adjunt/a i els membres del personal de qualsevol òrgan de la Cort;
- d) Despeses dels dictàmens o els informes dels experts sol·licitats per la Cort;
- e) Despeses relacionades amb el transport de la persona que l'estat de detenció lliura a la Cort; i
- f) Prèvia consulta, totes les despeses extraordinàries que poden derivar-se de l'execució d'una demanda.

2. Les disposicions de l'apartat 1 són aplicables, segons procedeixi, a les demandes fetes pels estats part a la Cort. En aquest cas, les despeses ordinàries que es deriven de l'execució són a càrrec de la Cort.

Article 101 Principi de l'especialitat

1. Una persona lliurada a la Cort en virtut d'aquest Estatut no pot ser processada, castigada o detinguda per una conducta anterior al seu lliurament, llevat que aquesta constitueixi la base dels crims pels quals ha estat lliurada.

2. La Cort pot sol·licitar a l'estat que ha fet el lliurament que el dispensi del compliment dels requisits establerts en l'apartat 1 i, si és necessari, proporciona informació addicional de conformitat amb l'article 91. Els estats part estan facultats per donar aquesta dispensa a la Cort i han de procurar fer-ho.

Article 102

Termes emprats

Als efectes d'aquest Estatut:

- a) Per "lliurament" s'entén el lliurament d'una persona per un estat a la Cort de conformitat amb aquest Estatut.
- b) Per "extradició" s'entén el lliurament d'una persona per un estat a un altre estat de conformitat amb un tractat o una convenció o el dret intern.

Part X. Execució de la pena

Article 103

Funció dels estats en l'execució de les penes privatives de llibertat

1.
 - a) Una pena privativa de llibertat es compleix en un estat designat per la Cort sobre la base d'una llista d'estats que han manifestat a la Cort que estan disposats a rebre persones condemnades.
 - b) En el moment de declarar que està disposat a rebre persones condemnades, un estat pot sotmetre la seva acceptació a condicions que han de ser acceptades per la Cort i han de ser conformes amb les disposicions d'aquesta Part.
 - c) L'estat designat en una causa determinada indica sense demora a la Cort si accepta la designació.
2.
 - a) L'estat d'execució ha de notificar a la Cort qualsevol circumstància, incloent-hi el compliment de les condicions convingudes de conformitat amb l'apartat 1, que poguessin afectar materialment les condicions o la durada de la privació de llibertat. Les circumstàncies conegudes o previsibles han de posar-se en coneixement de la Cort amb una antelació mínima de 45

dies. Durant aquest període, l'estat d'execució no pren cap mesura que pugui perjudicar les seves obligacions de conformitat amb l'article 110.

b) Si la Cort no pot acceptar les circumstàncies al·ludides a la lletra a), ho notifica a l'estat d'execució i procedeix de conformitat amb l'article 104, apartat 1.

3. En exercir la seva facultat discrecional d'efectuar la designació prevista a l'apartat 1, la Cort té en compte:

- a) El principi que els estats part han de compartir la responsabilitat de l'execució de les penes privatives de llibertat, de conformitat amb els principis de distribució equitable que estableix les Regles de procediment i prova;
- b) L'aplicació de normes de tractats internacionals generalment acceptades que regeixen el tracte de les persones privades de llibertat;
- c) L'opinió de la persona condemnada;
- d) La nacionalitat de la persona condemnada;
- e) Altres factors relatius a les circumstàncies del crim o de la persona condemnada, o a l'execució efectiva de la pena, que siguin susceptibles de guiar la designació de l'estat d'execució.

4. Cas que no es designi cap estat de conformitat amb l'apartat 1, la pena privativa de llibertat es compleix en l'establiment penitenciari que designa l'estat amfitrió, de conformitat amb les condicions estipulades a l'acord relatiu a la seu a què fa referència l'article 3, apartat 2. En aquest cas, les despeses que suposa l'execució de la pena privativa de llibertat són a càrrec de la Cort.

Article 104

Canvi en la designació de l'estat d'execució

1. La Cort pot, en tot moment, decidir el trasllat d'una persona condemnada a una presó d'un altre estat.
2. Una persona condemnada pot, en tot moment, sol·licitar de la Cort el seu trasllat de l'estat d'execució.

Article 105

Execució de la pena

1. Amb reserva de les condicions que un estat hagi establert de conformitat amb l'article 103, apartat 1 b), la pena privativa de llibertat és executòria per als estats part, els quals no poden modificar-la en cap cas.

2. La decisió relativa a qualsevol demanda d'apel·lació o revisió incumbeix exclusivament a la Cort. L'estat d'execució no impedeix que la persona condemnada presenti una demanda d'aquesta naturalesa.

Article 106

Supervisió de l'execució de la pena i condicions de reclusió

1. L'execució d'una pena privativa de llibertat està subjecta a la supervisió de la Cort i s'ha d'ajustar a les normes generalment acceptades dels convenis internacionals sobre el tracte dels presoners.

2. Les condicions de reclusió es regeixen per la legislació de l'estat d'execució i s'han d'ajustar a les normes generalment acceptades dels convenis internacionals sobre el tracte dels presoners; en cap cas no seran ni més ni menys favorables que les aplicades als presoners condemnats per delictes similars a l'estat d'execució.

3. Les comunicacions entre una persona condemnada i la Cort són lliures i confidencials.

Article 107

Trasllat de la persona un cop complerta la pena

1. Un cop complerta la pena, la persona que no és nacional de l'estat d'execució pot, de conformitat amb la legislació d'aquest estat, ser traslladada a l'estat que està obligat a acceptar-la o a un altre estat que estigui disposat a fer-ho, tenint en compte el desig formulat per aquesta persona de ser traslladada a aquest estat, llevat que l'estat d'execució l'autoritzi a romandre al seu territori.

2. Les despeses derivades del trasllat a un altre estat en aplicació de l'apartat 1, si no són sufragades per cap estat, són a càrrec de la Cort.

3. Amb reserva de les disposicions de l'article 108, l'estat d'execució també pot,

de conformitat amb el seu dret intern, extradir o lliurar d'alguna altra manera la persona a un estat que n'ha demanat l'extradició o el lliurament amb la finalitat de sotmetre-la a judici o perquè hi compleixi una pena.

Article 108

Limitacions en matèria de processament o de sanció per altres delictes

1. La persona condemnada que es troba sota la custòdia de l'estat d'execució no pot ser sotmesa a processament, sanció o extradició a un tercer estat per una conducta anterior al seu lliurament a l'estat d'execució, llevat que, a petició d'aquest, la Cort hagi aprovat el processament, la sanció o l'extradició.

2. La Cort decideix sobre la qüestió després d'escoltar la persona condemnada.

3. L'apartat 1 deixa de ser aplicable si la persona condemnada roman de manera voluntària durant més de 30 dies al territori de l'estat d'execució després d'haver complert la totalitat de la pena imposada per la Cort, o si torna al territori d'aquest estat després d'haver-ne sortit.

Article 109

Execució de multes i mesures de confiscació

1. Els estats part fan executar les multes o les ordres de confiscació decretades per la Cort en virtut de la Part VII, sense perjudici dels drets de tercers de bona fe i de conformitat amb el procediment establert en el seu dret intern.

2. Si un estat part no pot fer executar una ordre de confiscació, adopta mesures per recuperar el valor del producte, els béns o els havens la confiscació dels quals hagi decretat la Cort, sense perjudici dels drets de tercers de bona fe.

3. Els béns o el producte de la venda de béns immobles o, si escau, la venda d'altres béns que l'estat part obtingui de resultes de l'execució d'una decisió de la Cort, es transfereixen a la Cort.

Article 110

Examen d'una reducció de la pena per part de la Cort

1. L'estat d'execució no pot posar en llibertat la persona detinguda abans que no hagi complert la pena imposada per la Cort.

2. Només la Cort té dret a decidir una reducció de la pena, i s'hi pronuncia després d'escoltar la persona.

3. Quan la persona ha complert les dues terceres parts de la pena, o 25 anys de presó en el cas de cadena perpètua, la Cort revisa la pena per determinar si pot reduir-se. La revisió no es pot dur a terme abans d'aquests terminis.

4. En la revisió prevista a l'apartat 3, la Cort pot reduir la pena si considera que concorren un o més dels factors següents:

a) Que la persona ha manifestat des del principi i de forma contínua la seva voluntat de cooperar amb la Cort en les investigacions i les accions judicials;

b) Que la persona ha facilitat voluntàriament l'execució de les decisions i les ordres de la Cort en altres casos, en particular ajudant-la a localitzar els béns sobre els quals han recaigut les multes i les ordres de confiscació o de reparació que poden ser utilitzades en benefici de les víctimes; o

c) Altres factors previstos en les Regles de procediment i prova que permetin de determinar un canvi en les circumstàncies prou clar i important per justificar la reducció de la pena.

5. Si en la seva revisió inicial, de conformitat amb l'apartat 3, la Cort determina que no és procedent reduir la pena, torna a examinar la qüestió amb certa periodicitat i de conformitat amb els criteris establerts en les Regles de procediment i prova.

Article 111

Evasió

Si una persona condemnada s'evadeix i fuig de l'estat d'execució, aquest estat pot, després de consultar la Cort, demanar a l'estat on es trobi que la lliuri de conformitat amb els acords bilaterals i

multilaterals en vigor, o pot demanar a la Cort que sol·liciti el lliurament de conformitat amb la Part IX. La Cort, si sol·licita el lliurament, pot demanar que la persona condemnada sigui enviada a l'estat on complia la pena o a un altre estat designat per la Cort.

Part XI. L'assemblea dels estats part

Article 112

Assemblea dels estats part

1. S'institueix l'Assemblea dels estats part en aquest Estatut. Cada estat part té un representant a l'Assemblea que pot ser acompanyat per suplents i assessors. Altres estats signataris d'aquest Estatut o de l'Acta Final poden participar a l'Assemblea com a observadors.

2. L'Assemblea:

a) Examina i adopta, segons procedeixi, les recomanacions de la Comissió preparatòria;

b) Exerceix la supervisió respecte de la Presidència, el/la fiscal i la Secretaria en les qüestions relatives a l'administració de la Cort;

c) Examina els informes i les activitats de la Mesa establerta en l'apartat 3 i adopta les mesures apropiades al cas;

d) Examina i decideix el pressupost de la Cort;

e) Decideix si cal modificar, de conformitat amb l'article 36, el nombre de magistrats;

f) Examina les qüestions relatives a la falta de cooperació, de conformitat amb l'article 87, apartats 5 i 7;

g) Du a terme tota altra funció compatible amb aquest Estatut i les Regles de procediment i prova.

3.

a) L'Assemblea té una Mesa que es compon d'un president, dos vicepresidents i 18 membres elegits per l'Assemblea per períodes de tres anys.

b) La Mesa té un caràcter representatiu, tenint en compte, en particular, el principi de la distribució geogràfica equitativa i la representació adequada dels principals ordenaments jurídics del món;

c) La Mesa es reuneix tan sovint com és necessari, però com a mínim una vegada a l'any. Presta ajut a l'Assemblea en l'execució de les seves responsabilitats.

4. L'Assemblea pot establir els òrgans subsidiaris que consideri necessaris, incloent-hi un mecanisme de supervisió independent que s'encarregui de la inspecció, l'avaluació i la investigació de la Cort per tal de millorar-ne l'eficiència i l'economia.

5. El president de la Cort, el/la fiscal i el/la secretari/ària o els seus representants poden, quan procedeixi, participar en les sessions de l'Assemblea i de la Mesa.

6. L'Assemblea es reuneix a la seu de la Cort o a la seu de les Nacions Unides una vegada a l'any i, quan les circumstàncies ho requereixen, celebra sessions especials. Llevat que s'indiqui altrament en aquest Estatut, les sessions especials són convocades per la Mesa d'ofici o a petició d'un terç dels estats part.

7. Cada estat part té un vot. L'Assemblea i la Mesa fan tot el possible per adoptar les decisions per consens. Si no es pogués arribar a un consens i llevat que en aquest Estatut s'estableixi altrament:

a) Les decisions sobre qüestions de fons han de ser aprovades per majoria de dos terços dels presents i votants, tenint en compte que la majoria absoluta dels estats part constitueix quòrum per a la votació;

b) Les decisions sobre qüestions de procediment es prenen per majoria simple dels estats part presents i votants.

8. L'estat part que estigui endarrerit en el pagament de les seves contribucions a les despeses de la Cort no té vot ni en l'Assemblea ni en la Mesa, quan l'import degut sigui igual o superior al total de les contribucions degudes pels dos anys anteriors complets. Tanmateix, l'Assemblea pot permetre que aquest estat voti en ella i en la Mesa si arriba a la conclusió que la manca de pagament és deguda a circumstàncies alienes a la voluntat de l'estat part.

9. L'Assemblea aprova el seu reglament intern.

10. Les llengües oficials i de treball de l'Assemblea són les de l'Assemblea General de les Nacions Unides.

Part XII. Finançament

Article 113 *Reglament financer*

Llevat que s'estableixi una altra cosa expressament, totes les qüestions financeres relacionades amb la Cort i amb les reunions de l'Assemblea dels estats part, incloent-hi la Mesa i els òrgans subsidiaris, es regeixen per aquest Estatut i pel Reglament financer i la reglamentació que aprovi l'Assemblea dels estats part.

Article 114 *Pagament de les despeses*

Les despeses de la Cort i de l'Assemblea dels estats part, incloent-hi la Mesa i els òrgans subsidiaris, se sufragaran amb fons de la Cort.

Article 115 *Fons de la Cort i de l'Assemblea dels estats part*

Les despeses de la Cort i de l'Assemblea dels estats part, incloent-hi la Mesa i els òrgans subsidiaris, previstes en el pressupost aprovat per l'Assemblea dels estats part, se sufragaran a càrrec de:

- Les contribucions dels estats part;
- Els fons procedents de les Nacions Unides, amb reserva de la seva aprovació per l'Assemblea General, en particular respecte de les despeses efectuades en relació amb qüestions remeses pel Consell de Seguretat.

Article 116 *Contribucions voluntàries*

Sense perjudici de l'article 115, la Cort pot rebre i utilitzar, en qualitat de fons addicionals, les contribucions voluntàries de governs, organitzacions internacionals, particulars, societats i altres entitats, de conformitat amb els criteris pertinents aprovats per l'Assemblea dels estats part.

Article 117 *Càlcul de les contribucions*

Les contribucions dels estats part es calculen de conformitat amb una escala de contribucions convinguda, basada en l'escala adoptada per les Nacions Unides per al seu pressupost ordinari i ajustada de conformitat amb els principis en els quals es basa aquesta escala.

Article 118 *Auditoria anual*

Els registres, els llibres i els comptes de la Cort, incloent-hi els estats financers anuals, són auditats anualment per un auditor independent.

Part XIII. Clàusules finals

Article 119 *Solució de controvèrsies*

1. Les controvèrsies relatives a les funcions judicials de la Cort són dirimides per aquest.

2. Qualsevol altra controvèrsia entre dos o més estats part respecte de la interpretació o l'aplicació d'aquest Estatut que no es resolgui mitjançant negociacions dins d'un termini de tres mesos comptat des de l'inici de la controvèrsia, ha de ser sotmesa a l'Assemblea dels estats part. L'Assemblea pot mirar de resoldre per ella mateixa la controvèrsia o recomanar altres mitjans de solució, incloent-hi la seva remissió a la Cort Internacional de Justícia, de conformitat amb l'Estatut d'aquest Tribunal.

Article 120 *Reserves*

No s'admeten reserves a aquest Estatut.

Article 121 *Esmenes*

1. A l'expiració d'un període de set anys a partir de l'entrada en vigor d'aquest Estatut, qualsevol estat part pot proposar-hi esmenes. El text de l'esmena proposada es presenta al secretari general de les Nacions Unides, i aquest el distribueix sense demora als estats part.

2. Com més aviat tres mesos després de la data de la notificació, l'Assemblea dels estats part decideix en la seva propera reunió, per majoria dels presents i

votants, si ha d'examinar la proposta, la qual cosa pot fer directament o amb convocatòria prèvia d'una conferència de revisió si la qüestió ho justifica.

3. L'aprovació d'una esmena en una reunió de l'Assemblea dels estats part o en una conferència de revisió en la qual no sigui possible arribar a un consens, requereix una majoria de dos terços dels estats part.

4. Llevat el que disposa l'apartat 5, tota esmena entra en vigor per a tots els estats part un any després que les set vuitenes parts d'aquests hagin dipositat prop del/de la secretari/ària general de les Nacions Unides els instruments de ratificació o d'adhesió.

5. Les esmenes als articles 5, 6, 7 i 8 d'aquest Estatut entren en vigor només respecte dels estats part que les hagin acceptades, un any després del dipòsit dels seus instruments de ratificació o acceptació. La Cort no exerceix la seva competència respecte d'un crim que sigui objecte de l'esmena quan aquest ha estat comès per nacionals o al territori d'un estat part que no ha acceptat l'esmena.

6. Si una esmena ha estat acceptada per les set vuitenes parts dels estats part, de conformitat amb l'apartat 4, l'estat part que no l'hagi acceptada pot retirar-se d'aquest Estatut amb efecte immediat, malgrat el que disposa l'article 127, apartat 1, però amb reserva de l'article 127, apartat 2, mitjançant una notificació feta no més tard d'un any després de l'entrada en vigor de l'esmena.

7. El secretari general de les Nacions Unides comunica als estats part les esmenes aprovades en una reunió de l'Assemblea dels estats part o en una Conferència de revisió.

Article 122

Esmenes a disposicions de caràcter institucional

1. Malgrat el que disposa l'article 121, apartat 1, tot estat part pot proposar en qualsevol moment esmenes a les disposicions d'aquest Estatut de caràcter exclusivament institucional, a saber, a l'article 35; l'article 36, apartats 8 i 9; l'article 37, l'article 38, l'article 39, apartats 1 (les dues primeres frases), 2 i 4; l'article 42, apartats 4 al 9; l'article 43, apartats 2 i

3; i els articles 44, 46, 47 i 49. El text de l'esmena proposada es presenta al secretari general de les Nacions Unides o a la persona designada per l'Assemblea dels estats part, que el comunica sense demora als altres participants en l'Assemblea.

2. Les esmenes presentades de conformitat amb aquest article respecte de les quals no es pot arribar a un consens, són aprovades per l'Assemblea dels estats part o per una conferència de revisió per una majoria de dos terços dels estats part. Aquestes esmenes entren en vigor per a tots els estats part sis mesos després de la seva aprovació per l'Assemblea o, si escau, per la Conferència.

Article 123

Revisió de l'Estatut

1. Set anys després de l'entrada en vigor d'aquest Estatut, el/la secretari/ària general de les Nacions Unides ha de convocar una conferència de revisió per examinar les esmenes a l'Estatut. Aquest examen pot comprendre, especialment però no exclusivament, la llista dels crims esmentats a l'article 5. La conferència és oberta als participants en l'Assemblea dels estats part i en les mateixes condicions.

2. Posteriorment, en qualsevol moment, a petició d'un estat part i als efectes mencionats en l'apartat 1, el/la secretari/ària general de les Nacions Unides, amb l'aprovació de la majoria dels estats part, ha de convocar una conferència de revisió.

3. L'adopció i l'entrada en vigor de tota esmena a l'Estatut examinada en una conferència de revisió es regeixen per les disposicions de l'article 121, apartats 3 al 7.

Article 124

Disposició transitòria

No obstant les disposicions de l'article 12, apartats 1 i 2, un estat, en esdevenir part en aquest Estatut, pot declarar que, durant un període de set anys comptats a partir de la data en què l'Estatut entra en vigor a aquest estat, no accepta la competència de la Cort respecte de la categoria de crims establerta a l'article 8 quan s'al·legui que un d'aquests crims ha estat comès al seu territori o per un dels seus nacionals. La declaració formulada de

conformitat amb aquest article pot ser retirada en qualsevol moment. Les disposicions d'aquest article han de ser revisades en la conferència de revisió que es convoqui de conformitat amb l'article 123, apartat 1.

Article 125

Signatura, ratificació, acceptació, aprovació o adhesió

1. Aquest Estatut serà obert a la signatura de tots els estats el 17 de juliol de 1998 a Roma, a la seu de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura. Posteriorment, i fins al 17 d'octubre de 1998, continuarà obert a la signatura a Roma, en el Ministeri de Relacions Exteriors d'Itàlia. Després d'aquesta data, l'Estatut estarà obert a la signatura a Nova York, a la seu de les Nacions Unides, fins al 31 de desembre de 2000.

2. Aquest Estatut està subjecte a la ratificació, l'acceptació o l'aprovació dels estats signataris. Els instruments de ratificació, acceptació o aprovació són dipositats prop del/de la secretari/ària general de les Nacions Unides.

3. Aquest Estatut està obert a l'adhesió de qualsevol estat. Els instruments d'adhesió seran dipositats prop del/de la secretari/ària general de les Nacions Unides.

Article 126

Entrada en vigor

1. Aquest Estatut entra en vigor el primer dia del mes següent al seixantè dia a comptar de la data del dipòsit del seixantè instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió prop del/de la secretari/ària general de les Nacions Unides.

2. Respecte de cada estat que ratifiqui, accepti o aprovi aquest Estatut o s'hi adhereixi després del dipòsit del seixantè instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió, l'Estatut entra en vigor el primer dia del mes següent al seixantè dia a comptar de la data del dipòsit del seu instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió.

Article 127

Retirada

1. Tot estat part pot retirar-se d'aquest Estatut mitjançant notificació per escrit dirigida al secretari general de les Nacions Unides. La retirada esdevé efectiva un any després de la data en què es rebí la notificació, llevat que s'hi especifiqui una data posterior.

2. La retirada no eximeix l'estat de les obligacions que li corresponen de conformitat amb aquest Estatut mentre n'era part, incloent-hi les obligacions financeres que hagi contret. La retirada no afecta la cooperació amb la Cort pel que fa a les investigacions i les accions penals en relació amb les quals l'estat que es retira estigui obligat a cooperar i que s'hagin iniciat abans de la data en què la retirada esdevé efectiva; la retirada tampoc no afecta de cap manera el fet que es continuï examinant les qüestions que la Cort hagi iniciat abans de la data en què la retirada esdevé efectiva.

Article 128

Textos fefaents

L'original d'aquest Estatut, els textos en anglès, àrab, castellà, francès, rus i xinès del qual són igualment fefaents, és dipositat a mans del secretari general de les Nacions Unides, el qual n'ha de transmetre una còpia certificada conforme a tots els estats.

En fe de la qual cosa, els sotasignats, degudament autoritzats pels governs respectius, han signat aquest Estatut.

Fet a Roma, el 17 de juliol de 1998.

Situació de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional

Adoptat a Roma el 17 de juliol de 1998.

Encara no ha entrat en vigor: segons les disposicions de l'article 126, l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional entra en vigor el primer dia del mes següent al 60è dia després de la data de dipòsit del 60è instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió.

Estatuts: a 24 d'octubre del 2000, 115 estats signataris, 22 ratificacions

Participant	Signatura	Ratificació, acceptació (A) aprovació (AA), adhesió (a)
Albània	18 de juliol de 1998	
Alemanya	10 de desembre de 1998	
Andorra	18 de juliol de 1998	
Angola	7 d'octubre de 1998	
Antiga República Iugoslava de Macedònia	7 d'octubre de 1998	
Antigua i Barbuda	23 d'octubre de 1998	
Argentina	8 de gener de 1999	
Armènia	1 d'octubre de 1999	
Austràlia	9 de desembre de 1998	
Àustria	7 d'octubre de 1998	
Bangladesh	16 de setembre de 1999	
Barbados	8 de setembre del 2000	
Bèlgica	10 de setembre de 1998	28 de juny del 2000
Belize	5 d'abril del 2000	5 d'abril del 2000
Benín	24 de setembre de 1999	
Bolívia	17 de juliol de 1998	
Bòsnia i Hercegovina	17 de juliol del 2000	
Botswana	8 de setembre del 2000	8 de setembre del 2000
Brasil	7 de febrer del 2000	
Bulgària	11 de febrer de 1999	
Burkina Faso	30 de novembre de 1998	
Burundi	13 de gener de 1999	
Cambotja	23 d'octubre del 2000	
Camerun	17 de juliol de 1998	
Canadà	18 de desembre de 1998	7 de juliol del 2000
Colòmbia	10 de desembre de 1998	
Comores	22 de setembre del 2000	
Congo	17 de juliol de 1998	
Costa d'Ivori	30 de novembre de 1998	
Costa Rica	7 d'octubre de 1998	
Croàcia	12 d'octubre de 1998	
Dinamarca	25 de setembre de 1998	
Djibuti	7 d'octubre de 1998	
Equador	7 d'octubre de 1998	
Eritrea	7 d'octubre de 1998	
Eslovàquia	23 de desembre de 1998	
Eslovènia	7 d'octubre de 1998	
Espanya	18 de juliol de 1998	24 d'octubre del 2000
Estònia	27 de desembre de 1999	

Federació de Rússia	13 de setembre del 2000	
Fidji	29 de novembre de 1999	29 de novembre de 1999
Finlàndia	7 d'octubre de 1998	
França	18 de juliol de 1998	9 de juny del 2000
Gabon	22 de desembre de 1998	20 de setembre del 2000
Gàmbia	4 de desembre de 1998	
Geòrgia	18 de juliol de 1998	
Ghana	18 de juliol de 1998	20 de desembre de 1999
Grècia	18 de juliol de 1998	
Guinea	7 de setembre del 2000	
Guinea Bissau	12 de setembre del 2000	
Haití	26 de febrer de 1999	
Hondures	7 d'octubre de 1998	
Hongria	15 de gener de 1999	
Illes Marshall	6 de setembre del 2000	
Illes Salomó	3 de desembre de 1998	
Irlanda	7 d'octubre de 1998	
Islàndia	26 d'agost de 1998	25 de maig del 2000
Itàlia	18 de juliol de 1998	26 de juliol de 1999
Jamaica	8 de setembre del 2000	
Jordània	7 d'octubre de 1998	
Kenya	11 d'agost de 1999	
Kirguizistan	8 de desembre de 1998	
Kuwait	8 de setembre del 2000	
Lesotho	30 de novembre de 1998	6 de setembre del 2000
Letònia	22 d'abril de 1999	
Libèria	17 de juliol de 1998	
Liechtenstein	18 de juliol de 1998	
Lituània	10 de desembre de 1998	
Luxemburg	13 d'octubre de 1998	8 de setembre del 2000
Madagascar	18 de juliol de 1998	
Malawi	2 de març de 1999	
Mali	17 de juliol de 1998	16 d'agost del 2000
Malta	17 de juliol de 1998	
Marroc	8 de setembre del 2000	
Maurici	11 de novembre de 1998	
Mèxic	7 de setembre del 2000	
Mònaco	18 de juliol de 1998	
Namíbia	27 d'octubre de 1998	
Níger	17 de juliol de 1998	
Nigèria	1 de juny del 2000	
Noruega	28 d'agost de 1998	16 de febrer del 2000
Nova Zelanda	7 d'octubre de 1998	7 de setembre del 2000
Països Baixos	18 de juliol de 1998	
Panamà	18 de juliol de 1998	
Paraguai	7 d'octubre de 1998	
Polònia	9 d'abril de 1999	
Portugal	7 d'octubre de 1998	
Regne Unit	30 de novembre de 1998	
República Centrafricana	7 de desembre de 1999	
República de Corea	8 de març del 2000	
República de Moldàvia	8 de setembre del 2000	
República democràtica del Congo	8 de setembre del 2000	
República Dominicana	8 de setembre del 2000	
República Txeca	13 d'abril de 1999	
Romania	7 de juliol de 1999	
Saint Lucia	27 d'agost de 1999	
Samoa	17 de juliol de 1998	

San Marino	18 de juliol de 1998	13 de maig de 1999
Senegal	18 de juliol de 1998	2 de febrer de 1999
Sierra Leone	17 d'octubre de 1998	15 de setembre del 2000
Sud-àfrica	17 de juliol de 1998	
Sudan	8 de setembre del 2000	
Suècia	7 d'octubre de 1998	
Suïssa	18 de juliol de 1998	
Tadjikistan	30 de novembre de 1998	5 de maig del 2000
Tailàndia	2 d'octubre del 2000	
Trinitat i Tobago	23 de març de 1999	6 d'abril de 1999
Txad	20 d'octubre de 1999	
Ucraïna	20 de gener del 2000	
Uganda	17 de març de 1999	
Veneçuela	14 d'octubre de 1998	7 de juny del 2000
Xile	11 de setembre de 1998	
Xipre	15 d'octubre de 1998	
Zàmbia	17 de juliol de 1998	
Zimbabwe	17 de juliol de 1998	

Declaracions i reserves

(Les declaracions i les reserves van ser formulades en el moment de la ratificació, l'acceptació, l'aprovació o l'adhesió, llevat que s'indiqui el contrari).

Bèlgica

Declaracions:

"Declaració referida a l'article 31, apartat 1(c)

En virtut de l'article 21, apartat 1 (b) de l'Estatut i tenint en compte les normes de dret humanitari internacional, les quals no deroga, el Govern belga considera que l'article 31, apartat 1(c), de l'Estatut només pot ser aplicat i interpretat de conformitat amb aquestes normes.

Declaració referida a l'article 87, apartat 1

Referint-se a l'article 87, apartat 1, de l'Estatut el Regne de Bèlgica declara que el Ministeri de Justícia és l'autoritat competent per rebre les demandes de cooperació.

Declaració referida a l'article 87, apartat 2

Referint-se a l'article 87, apartat 2, el Regne de Bèlgica declara que les demandes de cooperació de la Cort i els documents de suport han de ser redactats en una llengua oficial al Regne."

Belize

Declaració:

"En virtut de l'article 87 (1) (a) de l'Estatut de la Cort Penal Internacional, Belize declara que totes les demandes formulades en virtut del capítol 9 han de ser adreçades per via diplomàtica."

França

"I. Declaracions interpretatives de França:

1. Les disposicions de l'Estatut de la Cort Penal Internacional no obstaculitzen a França el seu dret natural de legítima defensa de conformitat amb l'article 51 de la Carta.

2. Les disposicions de l'article 8 de l'Estatut, i en particular les de l'apartat 2(b), concerneixen exclusivament les armes convencionals i no poden regular ni prohibir el possible ús d'armes nuclears ni afectar altres normes de dret interna-

cional aplicables a altre armament necessari per a l'exercici de França del seu dret natural de legítima defensa, llevat que les armes nuclears o aquestes altres armes siguin objecte en el futur d'una prohibició general i siguin inscrites en un annex a l'Estatut, mitjançant una esmena adoptada segons les disposicions dels articles 121 i 123.

3. El Govern de la República Francesa considera que l'expressió "conflicte armat" de l'article 8, apartats 2(b) i (c), per si mateix i dins del context, indica una situació de manera que no comprèn la comissió de delictes ordinaris, compresos els actes de terrorisme siguin col·lectius o en solitari.

4. La situació a què fa referència l'article 8, apartat 2 (b) (xxiii), de l'Estatut no obstaculitza a França l'atac directe contra objectius considerats objectius militars segons el dret humanitari internacional.

5. El Govern de la República Francesa declara que l'expressió "avantatge militar" a l'article 8, apartat 2 (b) (iv), designa l'avantatge esperat del conjunt de l'atac i de parts aïllades o específiques de l'atac.

6. El Govern de la República Francesa declara que un àrea específica pot ser considerada un "objectiu militar" com es considera al conjunt de l'article 8, apartat 2 (b) si a causa de la seva situació o de la seva natura, del seu ús o del seu emplaçament, la seva destrucció total o parcial, la seva captura o la seva neutralització, tenint en compte les circumstàncies del moment, ofereix un avantatge militar decisiu.

El Govern de la República Francesa considera que les disposicions de l'article 8, apartat 2 (b) (ii) i (v) no es refereixen als possibles danys col·laterals resultat d'atacs directes contra objectius militars.

7. El Govern de la República Francesa declara que el risc de malmetre el medi natural com a resultat de l'ús de mètodes i mitjans de guerra, com preveuen les disposicions de l'article 8, apartat 2 (b) (iv), ha de ser mesurat objectivament sobre la base de la informació disponible en el moment de l'apreciació."

II. Declaració de França en aplicació de l'article 87, apartat 2

"En aplicació de l'article 87, apartat 2, de l'Estatut la República Francesa declara que les demandes de cooperació i els documents de suport que li siguin adreçats per la Cort han de ser redactats en llengua francesa."

III. Declaració de França en aplicació de l'article 124

"En aplicació de l'article 124 de l'Estatut de la Cort Penal Internacional, la República Francesa declara que no accepta la competència de la Cort pel que fa a la categoria dels crims considerats a l'article 8 quan s'al·legui que el crim ha estat comès al seu territori o pels seus nacionals."

Noruega

Declaracions:

"1. En referència a l'article 87, apartat 1 (a), el Regne de Noruega declara per la present que el Ministeri Reial de Justícia és designat com la via de tramesa de les demandes de la Cort.

2. En referència a l'article 87, apartat 2, el Regne de Noruega declara per la present que les demandes de la Cort i els documents de suport han de ser sotmesos en anglès, que és una de les llengües de treball de la Cort."

Nova Zelanda

Declaració de Nova Zelanda:

1. El Govern de Nova Zelanda destaca el fet que la majoria dels crims de guerra considerats a l'article 8 de l'Estatut de Roma, en particular els de l'article 8 (2) (b) (i)-(v) i 8 (2) (e) (i)-(iv) (els quals es refereixen a diversos tipus d'atacs a objectius civils), no fan referència al tipus d'armes utilitzades per cometre el crim en qüestió. El Govern de Nova Zelanda recorda que el principi fonamental que sosté el dret humanitari internacional és d'atenuar i limitar la crueltat de la guerra per raons humanitàries i que aquesta branca del dret internacional ha evolucionat i continua evolucionant, sense limitar-se a les armes de temps passats i adaptant-se a les circumstàncies contemporànies. Conseqüentment, el Govern de Nova Zelanda opina que seria inconsistent amb els principis del dret humanitari internacional pretendre restringir l'abast de l'article 8, en particular de l'article 8 (2) (b), a casos que impliquin úni-

cament la utilització d'armes convencionals.

2. El Govern de Nova Zelanda troba suport a aquesta opinió en la recomanació de la Cort Internacional de Justícia sobre la legalitat de l'amenaça de la utilització d'armes nuclears (1996) i crida l'atenció sobre l'apartat 86, en particular, on la Cort declara que conclou que el dret humanitari no s'aplica a aquest tipus d'armes "no seria incompatible amb el caràcter intrínsecament humanitari dels principis jurídics en qüestió que impregnen tot el dret dels conflictes armats i s'apliquen a totes les formes de guerra i a tots els tipus d'armes, les del passat, les del present i les del futur."

3. El Govern de Nova Zelanda subratlla també que el dret humanitari internacional s'aplica igualment a l'estat agressor que a l'estat que es defensa i que la seva aplicació a un cas particular no depèn de la determinació de si un país actua o no en legítima defensa. En aquest sentit, es refereix als apartats 40-42 de la recomanació en el Cas d'Armes Nuclears."

Declaracions del Principat d'Andorra referides als apartats 1 i 2 de l'article 87 i a l'apartat 1, lletres a) i b) de l'article 103 de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional

D'acord amb l'article 87, apartat 1, de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, es proposa la declaració següent:

"En relació amb l'article 87, apartat 1, de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, el Principat d'Andorra declara que totes les demandes de cooperació fetes per la Cort de conformitat amb la part IX de l'Estatut s'han de trametre per via diplomàtica."

D'acord amb l'article 87, apartat 2, de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, es proposa la declaració següent:

"En relació amb l'article 87, apartat 2, de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, el Principat d'Andorra declara que totes les demandes de cooperació i els documents de suport que rebí de la Cort hauran de ser redactats, de conformitat amb l'article 50 de l'Estatut on s'estableixen com a llengües oficials de la Cort l'anglès, l'àrab, l'espanyol, el francès, el rus i el xinès, en la llengua francesa o espanyola, o acompanyats, en el seu cas, d'una traducció en alguna d'aquestes dues llengües."

D'acord amb l'article 103, apartat 1, lletres a) i b) de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, es proposa la declaració següent:

"En relació amb l'article 103, apartat 1, lletres a) i b) de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, el Principat d'Andorra declara que estaria disposada, arribat el cas, a rebre persones de nacionalitat andorrana condemnades per la Cort amb la condició que la pena imposada s'executés d'acord amb la legislació andorrana sobre la durada màxima de les penes."

Proposta d'aprovació de les esmenes als articles 38, 37, 14 i 15 dels Estatuts de l'Organització Mundial del Turisme i als apartats 12 i 13 de l'annex relatiu a les regles de finançament

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 29 de desembre del 2000 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de les esmenes als articles 38, 37, 14 i 15 dels Estatuts de l'Organització Mundial del Turisme i als apartats 12 i 13 de l'annex relatiu a les regles de finançament

El 1925 fou creada a l'Haia la Unió Internacional de les Organitzacions Oficials de Turisme Publicitari, precedent de l'actual organització Mundial del Turisme (OMT), que va rebre aquest nom el 1975.

El Consell General, en la seva sessió del dia 14 de desembre de 1995, va aprovar la proposta d'adhesió del Principat d'Andorra a l'OMT. El 10 de maig de 1996, Andorra va dipositar l'instrument d'adhesió corresponent, de manera que els Estatuts de l'Organització van entrar en vigor respecte d'Andorra a partir d'aquell moment (BOPA núm. 38 de 29 de maig de 1996).

Des de la creació de l'OMT, els Estatuts de l'Organització i el seu annex sobre les regles de finançament han estat esmenats en set ocasions.

La primera esmena relativa a l'article 38 dels Estatuts reconeix l'àrab com un dels idiomes oficials de l'Organització a més de l'espanyol, el francès, l'anglès i el rus. La segona esmena referent a l'apartat 12 de les regles de finançament introdueix la possibilitat de notificar només amb dos mesos d'antelació l'import de la contribució deguda pels estats membres en aquells exercicis en què no se celebri l'Assemblea General. En aquells exercicis en què sí es reuneixi l'Assemblea, l'obligació de notificar les contribucions degudes és de sis mesos, amb la finalitat de poder recaptar per endavant les con-